

D 59964

25

DUHOVNO ŽIVLJENJE

LETNIK XXXVII
AVGUST 1970

LA VIDA
ESPIRITUAL

El nuevo Misal Romano

Exactamente cuatro siglos después de la promulgación del Misal Romano por S. Pío V, Pablo VI, con fecha 26 de marzo de 1970, ha aprobado el "MISSALE ROMANUM ex decreto Sacrosanti Oecumenici Concilii Vaticani II instauratum".

El Misal se abre con la Constitución Apostólica *Missale Romanum* del 3 de abril de 1969. Sigue el *Motu proprio Mysteriorum Paschalis*, con el que el 4 de febrero de 1969 fue promulgado el nuevo calendario Romano. Viene la *Institutio generalis Missalis Romani*, ya publicada con el *Ordo Missae*, pero enriquecida ahora con un proemio y una revisión general de todo el texto.

Comienza después el texto del Misal, del que cada página contiene generalmente todo el formulario del día litúrgico: antífonas para el introito y comunión; las oraciones *collecta*, *super oblata*, *post communionem* y, cuando lo hay, el prefacio propio.

Como se sabe, el Misal contiene las fórmulas eucológicas y sacramentales, y es el libro del altar. En cambio, las lecturas de la Palabra de Dios están contenidas en el Leccionario, que es el libro del ambón y será publicado aparte en tres tomos.

Algunos datos documentan la riqueza litúrgica del nuevo Misal: contiene 81 prefacios, 1.600 "oraciones", abundancia de formularios para el *Proprium de Tempore*, para el Santoral o *Proprium de Santis*, para las Misas de los Comuni y las Misas "rituali" que acompañan un rito ("votive", "ad diversa", de difuntos). El volumen contiene, asimismo, 14 artísticas xilografías de Gian Luigi Uboldi.

El Papa ha enviado un ejemplar del nuevo "Missale Romanum" a todos los obispos del mundo. La Edición "typica" del Misal está editada por la Librería Editrice Vaticana.

duhovno življenje

UVODNIK	Kardinal Caggiano Slovincem	450
SODOBNA VPRASANJA	Pismo iz Slovenije	453
	Nova vprašanja — novi odgovori	461
	Duh je življenje	512
BOGOSLUŽJE	Nedelja — dan vstajenja	457
	Molitveni namen	501
RAZNO	Zakaj sem postal duhovnik	463
	Vse stvari kličejo: On nas je ustvaril	464
	Spet manj svobode na Češkem	474
	Nova knjiga — Martin Fierro	502
NAŠI ZGLEDI	In ona je postala slavna	468
	Anekdote o Pavlu VI.	471
	Za Pavla VI. je daroval življenje	476
ZA MLADINO	Premisli — postoj	477
	Moja zgodba	478
	Kdo je bolj inteligenten, ali fant ali dekle?	482
	Mladinska pošta	484
V DRUŽINI	Pogovor z ženo	487
	5 ^a kramljanja	489
	Odrpto srce	490
	Doneči glasnik — za ugasle oči	491
	Družinska pošta	492
ROMAN	Ribičeve sandale	495
NOVICE	Slovinci po svetu	504
	Med nami v Argentini	505
	Novice iz Slovenije	508
	Svetovne novice	510

Leta XXXVII.
Številka 8

Avgust 1970
Agosto Nº 8

OB 25-letnici naših žrtev in odhoda v tuji svet, 14. junija 1970, je nadškof in kardinal Anton Caggiano v buenosaireski stolnici dejal zbranim Slovenkam in Slovincem:

„...Rad se vam pridružim v zadevi, ki vas je zbrala tukaj. Obhajate petindvajsetletnico, odkar ste zapustili svojo domovino. Spominjate se velikega števila vaših žrtev, ki so bile pomorjene iz nesprejemljivih razlogov.

V vsakem ljudstvu, v vsakem narodu je neko skupno bratstvo. Ne sme se iz političnih nagibov žrtvovati življenje lastnih bratov, lastnih rojakov. Pridružujem se temu spominu in vas spremljam iz vsega srca.

Kot škof katoliške Cerkve hočem pred tukaj zbranim slovenskim ljudstvom povedati vašim duhovnikom, da so pravilno služili Cerkvi, domovini in rojakom, ko so vas spremljali in vodili.

Vam pa, ki ste božje ljudstvo, a obenem del naroda, ki ima svoj lastni jezik in svojo lastno krščansko zgodovino, rečem: zahvalite se Bogu.

Molimo za tiste, ki so bili pomorjeni, kot bi lahko bili pomorjeni vi, če bi ostali tam. Kot kristjani namreč niste mogli sprejeti določenih idej. De rešite svojo vero in svoja življenja, ste tukaj. In tukaj ste ohranili svojo vero in pravilno služite Cerkvi.

**KARDINAL
CAGGIANO:
SLOVENCEM**

Cerkev vam je pri svetem krstu podelila milost, ki jo je Kristus zaslužil s svojim odrešenjem. Napravila vas je za božje otroke, za božje ljudstvo. In vi, hvaležni Bogu za to milost, ste zapustili svojo domovino z veliko bolečino v srcu. Domovina je namreč nekaj, kar nam tiči globoko v naših srcih in je istovetna z našim življenjem. Tam je pepel vaših staršev in dedov, tam je zgodovina vašega naroda.

Jaz sam sem sin vseljencev, ki so zapustili svojo deželo, a ne zaradi preganjanj. V težkih časih so iskali širših obzorij. Zato laže razumem, kaj ste prestali in pretrpeli in laže razumem tudi topel sprejem, ki ga je ta dežela nudila vam Slovincem in drugim vseljencem. Nudila ga je tudi mojim

staršem in staršem velikega številca Argentinec, ki dandanes ljubimo to deželo kot svojo lastno domovino.

Krščanska miselnost te dežele jih je sprejela kot brate. In bila je previdnostna tudi za vas.

Vi niste zgubili čuta za patriotizem. Tudi niste zgubili svoje krščanske vere. Še več: srečo imate, da vas spremljajo vaši duhovniki.

Ohranili ste ljubezen do lastne zemlje. In tako, tukaj in sedaj, od tu dvigate vaša srca in prosite za vašo domovino, za vaše pomorje in za vse tiste, ki niso mogli zbežati kot vi.

Večkrat moramo pomisliti, da za reševanje vseh problemov ne zadošča samo naravna pamet. Kri-

Buenosaireški nadškof in kardinal Anton Caggiano med pridigo.

stjan uporabljaj pri presoji poleg naravne pameti, lastne skušnje in pcznanja zgodovine, tudi luč vere. In vera nam pove, da je Bog, naš stvarnik, hotel postati in se imenovati naš Oče.

Kadar so starši dobri, skrbijo za svoje otroke. Pomislite na svoje starše. Tukaj so z vami. Morda je bila ena izmed misli, ki vas je navdala, da ste zapustili domovino v najtežjih časih preganjanja prav ta, da rešite svoje male. In z njimi ste tukaj. Ali Bog ne bo poskrbel za nas?

Bog seje tudi seme ljudi, poštenih in vernih ljudi. Ko vas je pripeljal semkaj, ni mislil le na to, da reši vaša življenja in življenja vaših otrok.

Pripeljal je seme za to deželo, ki je imela in še ima tako malo prebivalcev za svoje tako razsežno ozemlje.

Pripeljal je seme krščanskih in delovnih ljudi z lastnimi izročili, ki jih tukaj posodabljate.

Jaz mislim, da je Gospod tudi hotel vsejati vsakega izmed vas, vsa skupnost z duhovniki vred, v tej deželi, da bi pripomogli k veličini in blagostanju te dežele in tudi vaše lastne, saj vaša kri z vsemi izročili in dediščino vaših prednikov se razeveta v vaših otrocih, ki so se rodili tukaj. Imamo torej več razlogov, da se zahvalimo Bogu.

To mašo hočem darovati predvsem po vaših namenih, za sobrate v duhovništvu, ki so vaši duhovniki in bodo z mano somaševali v edinosti vere. Skupno dvignimo

svoje oči k nebesom. In po zgledu Jezusa odpustimo. Ne gojite mržnje.

Z menoj boste molili za vašo deželo, za vaše onemogle, za vaše brate, ki tam delujejo, da ne bi zgubili krščanskih tradicij.

Molil bom za vaše bolnike in vaše onemogle, za vaše otročiče, ki so vaša radost in tolažba. In tudi za rast semena, ki ga sejete v sreca vaših otrok.

Preživite svet in vesel dan, kot da bi bili v vaši deželi, čeprav ste dejansko v naši. In v združenju z vsem krščanstvom, saj imate sorojake raztresene po vseh deželah Amerike, ki skoraj gotovo obhajajo danes isto obletnico kot vi.

Naj vas zmerom spremlja Gospod, v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha.“

**PISMO
IZ
SLOVENIJE**

Katoliški škofje Jugoslavije naslavlajo s svoje plenarne seje v Zagrebu sbratom duhovnikom in redovnim skupnostim tole pismo kot izraz skrbi in odgovornosti za življenje Cerkve, obenem pa tudi kot znamenje hvaležnosti in ljubezni do svojih sobratov in sodelavcev pri apostolatu.

Škofje se zavedamo svoje dolžnosti in odgovornosti, da moramo Cerkev voditi tako, da bo zares napredovala v resnični obnovi. To oblast imamo od Gospoda, „da zidamo in ne, da podiramo“ (2 Kor 13, 10).

Obnova Cerkve v duhu drugega vatikanskega cerkvenega zbora je v prenovitvi življenja vseh članov Cerkve v duhu evangelija. Prenavljati se, pomeni vedno trdneje se oklepati Jezusa Kristusa, ki se nam razodeva po Cerkvi. Prenavljati se pomeni z vedno večjo zvestobo uresničevati dejansko ljubezen, a „ljubezen božja je v tem, da spolnjujemo njegove zapovedi“ (1 Jan 5, 3). Prenova Cerkve torej pomeni prizadevanje vsakega posameznega člana Cerkve, da osebno bolj sveto živi in tako uresničuje od Gospoda zapovedano svetost Cerkve, da bo ta zares navzočnost Kristusove luči v svetu in vabilo vsem ljudem k spreobrnjenju in zveličanju.

„Vsem je... jasno — uči koncil — da so vsi kristjani, naj bodo katerega koli stanu ali reda, poklicani k polnosti krščanskega življenja in k popolni ljubezni“ (C 40).

Popolna ljubezen je zvestoba resnici. Popolna ljubezen pomeni sprejeti takšno Cerkev, kakršno je Kristus ustanovil na Petru in apostolih. Popolna ljubezen navdihuje vodstvo Cerkve pri vodenju skupnosti, članom te skupnosti pa nalaga pokorščino kot predano vestno opravljanje dolžnosti in sodelovanje. Popolna ljubezen je priznavanje odgovornosti drugih. Popolna ljubezen utrjuje slogo, goji spoštovanje do vseh ljudi in je pozorna do dostojanstva vsakega človeka, po svojem bistvu pa se upira sleherni mržnji, krivičnim sodbam in razdvajanju skupnosti božjega ljudstva. Upira se vsemu tistemu, kar bi moglo škodovati resničnemu poslanstvu Cerkve, da Jezus Kristus, luč narodov, žari na njenem obrazu (C 1).

Spričo poslanstva Cerkve in naše odgovornosti za njeno življenje škofje Cerkve iskreno in resno izražamo svojo zaskrbljenost zaradi nekih pojavov, ki bi lahko odprli veliko rano na telesu Cerkve.

Skrb nam povzroča v nekaterih primerih odkrita in uporna nepokorščina zakonitim odločitvam cerkvenih poglavarjev. Namesto, da bi se v interesu splošnega blaga in miru božjega ljudstva izvedla upravičena odločba, pa se proti predstojnikom širi krivična propaganda, v javnost se pošiljajo podpisani in anonimni spisi, ki so polni sramotenja in neosnovanih sodb. Majhne skupine se vsiljujejo večjim skupnostim, brez pooblastila

govorijo v njihovem imenu in pozivajo k nepokorščini z razlogi, ki so zelo prozorni. Tudi škofu samemu pošiljajo pisma žaljive vsebine. Seveda bi po mnenju takih posameznikov moral škof takoj odstopiti. V takem položaju se trmasto odklanjajo vsi razlogi zakonite oblasti. Toda ni mogoče dopustiti, da bi bilo vodstvo Cerkve ovirano z metodami fizičnega ali moralnega nasilja.

Zaskrbljenost in tolažba

Skrb nam povzročajo naslovi v svetnem tisku zadnjega časa, ki močno žalijo škofa in v njem globoko ponižujejo človeka s krivičnimi obtožbami. S tem mnogim prinašajo nemir. Takšni postopki postajajo vzrok nezaupanja znotraj in zunaj Cerkve. Ponovno poudarjamo, da imajo družbena občila svoj smisel v tem, da služijo resnici, pravičnosti in ljubezni. Če služijo neresnici, maščevanju in sovraštvu, morejo samo povečati zlo v družbi. Ni mogoče brez težkih posledic v javnem obveščanju pogaziti splošna etična načela.

Ko razmišljamo o idejnih strujah v vesoljni Cerkvi, ko opazujemo njeno življenje v tem času velikih premikov in velikih sprememb, z veseljem priznavamo, da je prišlo do velikih uresničitvev na področju teološke misli, s katero Cerkev pod vodstvom učiteljstva in ob luči Svetega Duha vedno bolj odkriva neizčrpno bogastvo razodetja. Ko gledamo vsa priza-

devanja in napore tolikih znanih in neznanih, skritih in javnih delavcev in delavk na področju življenjske prenovе Cerkve, smo polni tolažbe in upanja, ker v vsem tem delovanju vidimo delo Svetega Duha, ki ob vsakem času navdušuje plemenita srca vsake starosti, da se darujejo za božje delo!

So pa tudi ideje, stališča in postopki, ki povzročajo zaskrbljenost in bi Cerkev od njih lahko imela raznovrstno škodo. Tudi na dejstva moramo opozoriti brate in sestre, ker nam to narekuje ljubezen.

Naloga Cerkve

Cerkev je res z vsem svojim bistvom potopljena v celotno dramo sveta, toda ne sme se ukloniti duhu sveta. Cerkev mora v vseh svojih članih neprestano preiskovati svojo zvestobo Svetemu Duhu, ki v njej živi in deluje, da bi bila do njem kvas moralne ozdravitve sveta. Cerkev je vidna družba, po kateri Jezus Kristus na vse razliva resnico in milost (C 8).

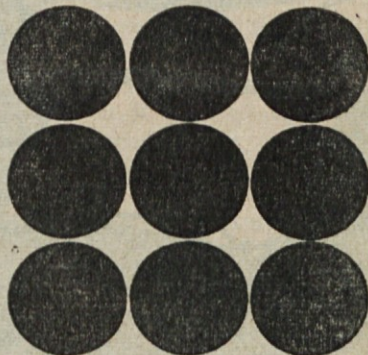
„Naloga Cerkve je namreč, da Boga Očeta in njegovega učlovečenega Sina napravlja navzočega in tako rekoč vidnega s tem, da se ob vodstvu Svetega Duha neprestano prenavlja in očiščuje“ (CS 21, 5).

Temu poslanstvu Cerkve gotovo nasprotuje omalovaževanje osebne molitve in premagovanja samega sebe, podcenjevanje pokorščine, pretirano poudarjanje negativnih

pojavnov v Cerkvi, o katerih družbena občila pogosto senzacionalno poročajo tako, da nič ne povedo o pozitivnih stališčih. Zelo je lahko tudi škodljivo drzno izrekanje subjektivnih sodb in trditev, če nasprotujejo objektivni resnici in moralnim normam.

Obstajajo zelo čudna stališča do papeža in škofov, kakor da njihova beseda ni važna in kakor da bi morali papež in škofje odobravati vse, kar kdorkoli uči. Včasih pozabljam na nadnaravno dimenzijo cerkvene avtoritete, konkretnim nosilcem te avtoritete pa jemljemo potrebno ljubezen in spoštovanje, kar sicer vsem ljudem pridigamo.

Včasih se tudi napačno razlaga svoboda božjih otrok — kakor da bi mogli biti Kristusovi brez kakršne koli obveznosti in žrtve in kakor da bi bila pot v življenje lahka (Mt 7, 14). Zaradi tega postavljajo vprašanja o celibatu, čistosti, obljubah, nauku o nerazvezljivosti zakona in o cerkveni

disciplini. Obstajajo trditve in ravnanja, ki slabijo pobožnost do evharistije in polagoma oddaljujejo božjo Mater iz srca božjega ljudstva!

Trdimo, da takšna mnenja naspotujejo pojmu Cerkve, kakor nam ga razlaga dogmatična konstitucija o Cerkvi.

Če bi tak duh prevladal v Cerkvi, bi mnogotere vesti trpele škodo in bi bila Cerkev zelo oslabiljena v svojem zveličavnem poslanstvu. Napačna mnenja bi lahko vodila do tiste tragične meje, ob kateri bi se nujno razklala edinstvo Cerkve. In vendar je Cerkev „steber in trdnjava resnice“ (Tim 3, 15), skupnost vere, upanja in ljubezni (C 8).

Mi vsi imamo opraviti s starim človekom, ki se upira milosti Jezusa Kristusa, Kristus pa je „isti včeraj in danes in bo isti tudi na veke“ (Hebr 13, 8). Priznajmo resnico, da je od duha škofa, du-

hovnika in redovniških skupnosti zelo odvisen tudi duh božjega ljudstva. Vsak dan sprašujmo svojo vest z vso resnobo, ker je Jezus rekel: „Gorje svetu zaradi pohujšanja!... Gorje tistemu, po katerem pohujšanje pride“ (Mt 18, 7).

Ti naši opomini nikakor niso izraz našega pesimizma. Imamo dovolj razlogov, da smo kljub posameznim negativnim pojavom in stališčem polni zaupanja in krščanskega optimizma. V vrstah duhovnikov in v redovniških skupnosti domače in vesoljne Cerkve gledamo v veliki večini prizadevanje za resno duhovno življenje, apostolsko gorečnost, bratsko vdanost in ljubezen do Cerkve. Priče smo nesebične velikodušnosti in neutrudne delavnosti pri tolikih naših sodelavcih. To nas tolaži in zato smo trajno hvaležni duhovnikom, redovnikom in redovnicam, brez katerih mi ne moremo ničesar storiti.

Imejmo vsi med seboj razumevanje in zaupanje. Ne pustimo, da bi nas kdor koli ločil! Smo velika družina, ki ni brez skrbi, a s skupnim naporom v iskrenem sodelovanju in razgovoru bomo lažje iskali in našli skupne rešitve svojih problemov. „Z modrostjo se zida hiša in z razumnostjo se utrjuje“ (Preg 24, 3).

Na vas vse, na vaše delo in žrtve kličemo obilje božjega blagoslova!

V Zagrebu, dne 9. aprila 1970.

Vaši škofje

NEDELJA — DAN VSTAJENJA

Kot smo tekom leta že videli, je prva krščanska Cerkev vpe-
ljala praznovanje nedelje v prvi
vrsti kot spomin Gospodovega
vstajenja, ki se je enkrat za vse-
lej zgodilo na ta dan, prvi dan
judovskega tedna. Evangelisti pri-
pisujejo temu dejstvu tako veli-
ko važnost, da drug za drugim
poudarjajo, da je Gospod Jezus
vstal od smrti prvi dan po soboti,
prvi dan tedna. S tem nam dajo
umeti, da je treba skupno s skriv-
nostjo vstajenja praznovati tudi
skrivnost dneva, v katerem se je
vstajenie izvršilo. Tako so tedaj
začeli obhajati nedeljo kot svoj iz-
virni, edinstveni, záres povsem
krščanski tedenski praznik, ki
mu je bil glavni namen ohraniti
za vse čase živ spomin Gospodo-
vega vstajenja, ki je temelj krš-
čanske vere, na katerem vse dru-
go stoji.

Obenem z vstajenjem pa so se
v nedeljo spominjali vsega Jezu-
sovega življenja, zlasti še nje-
govega trpljenja in smrti in kon-
čno njegovega slavnega vnebo-
hoda, s katerim je božii Zveličar
svoje življenje na zemlji zaklju-
čil. Vse to namreč in zlasti zadnje
tri dogodke vsebuje v sebi veliko-
nočna skrivnost, ki je duša in srce
nedelje in ji zato posvetimo del
našega razmišljanja.

Velikonočna skrivnost

O njej nam slovesno govori
koncilska konstitucija o svetem

bogoslužju, ko takole uči: „Delo odrešenja in popolnega božjega češčenja, katerega predpodobe so bila čudovita božja dejanja nad ljudstvom stare zaveze, je izvršil Kristus Gospod predvsem z velikonočno skrivnostjo svojega blaženega trpljenja, vstajenja od mrtvih in slavnega vnebohoda.“ (5)

Smrt in vstajenje sta v Jezusovem življenju in zato tudi v cerkvenem bogoslužju vedno združena. Nista to le dva dogodka, ki si sledita drug drugemu, ampak sta le dva obraza iste velikonočne in nedeljske skrivnosti. Mrtvi Kristus se ne more ločiti od vstalega Kristusa. Kristusova smrt bi bila brez vstajenja neučinkovita. Glede tega jasno uči sveti Pavel: „Ako pa Kristus ni vstal, je prazna vaša vera, še ste v grehih. Torej so izgubljeni tudi tisti, ki so v Kristusu zasпали. Če imamo samo v tem življenju upanje v Kristusa, smo od vseh ljudi najnesrečnejši“ (1 Kor 15, 17-19).

Velikonočni slavospev

Prvi kristjani si niso mogli predstavljati Gospodove smrti brez vstajenja, ne obratno. Obe skrivnosti odrešenja sta v praznovanju nedelje nerazdružno povezani. Pomenljivo je to izraženo v mašni liturgiji, kjer se Gospodovo trpljenje in smrt spominjata skupaj z njegovim vstajanjem in večinoma tudi z vnebo-

hodom. Prepričljiv dokaz temu je n. pr. velikonočni slavospev, kjer Cerkev vsa prevzeta hvaležne ljubezni kliče: „Res se spodobi in je primerno in zveličavno, da tebe, Gospod, v vsakem času, posebno pa to noč, ta dan slovesno hvalimo, ko je bilo darovano naše velikonočno Jagnje, Kristus. Zakaj on je pravo Jagnje, ki je odvzelo grehe sveta, ki je s svojo smrtjo uničilo našo smrt in nam s svojim vstajanjem obnovilo življenje...“

Velikonočna skrivnost

Sveti Janez omenja v svojem evangeljskem poročilu o zadnji večerji, da je Jezus vedel, da je prišla njegova ura, ko pojde s tega sveta k Očetu (Jan 15, 1). In velikonočna skrivnost, ki se v hebrejskem oz. aramejskem jeziku imenuje pesah ali pasha, spominjajoč na Gospodov mimohod v Egiptu, nam predstavlja prav ta Kristusov prehod iz smrti v poveličanje. Smrt zaključi njegovo življenje na zemlji, vstajenje, dopolnjenje z vnebohodom pa zagotovi njegov slaven povratek k Očetu.

Tako tedaj velikonočna skrivnost vsebuje v sebi celotno delo odrešenja: Kristusovo ponižanje v trpljenju in smrti in njegovo poveličanje v vstajenju in vnebohodu. Veliki petek in velika nedelja sta oba slavna spominjska dneva. Izmed obeh je seveda zavzela prvo mesto nedelja, spo-

minski dan Gospodovega vstajenja, ko sta bila potrjena naša vera v njegovo božanstvo in naše upanje v lastno prihodnje vstajenje.

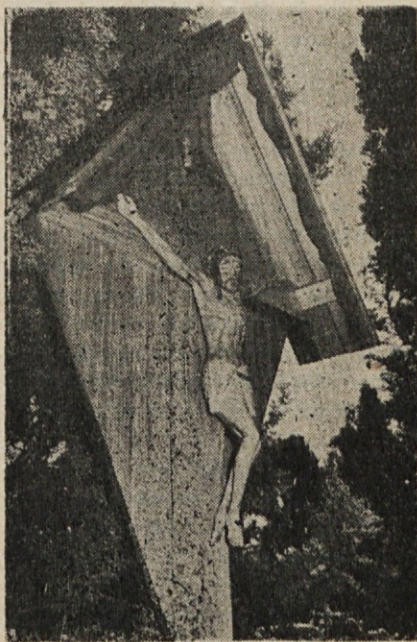
Pričevanje tradicije

Sledeč staremu krščanskemu izročilu ugotavljajo cerkveni pisatelji, da je bila prav nedelja prvi in nekaj časa tudi edini krščanski praznik, spominski dan Gospodovega vstajenja. V tej vrsti nedelj so seveda s posebno slovesnostjo obhajali veliko nedeljo ali veliko noč. Drugi prazniki so bili vpeljani v cerkveno bogoslužje šele pozneje.

Glede praznovanja velike noči, ki so jo od začetka praznovali v vesoljni Cerkvi, pa je prišlo do razlikovanja v določitvi dneva. V večini krajevnih Cerkva, zlasti na zapadu, so jo praznovali v nedeljo po 14. nisanu, to je po prvi pomladanski polni luni. V Mali Aziji pa so jo obhajali vedno na 14. dan nisana. Ta dan so obhajali spomin Jezusove smrti, v nedeljo nato pa njegovo vstajenje. Mesec nisan v judovskem koledarju obsega približno čas od 15. marca do 15. aprila. Radi te razlike v praznovanju je prišlo v Cerkvi do velikih težav in sporov, ki bi bili skoraj privedli do razkola. Polagoma pa je zmagalo načelo zapadne Cerkve, ki ga je dokončno potrdil prvi vesolini cerkveni zbor v Niceji leta 325. Današnja razlika, ki obstoja v

tem pogledu med vzhodom in zahodom, temelji na različnosti koledarjev.

Kar je velika noč v velikem, je vsaka nedelja v malem. Tertulijan († 220) imenuje vsako nedeljo dan Gospodovega vstajenja. Papež Inocenc I. († 417) uči, da zavoljo Gospodovega vstajenja praznujemo nedeljo ne samo na veliko noč, ampak vsak teden. V Jeruzalemu je v 4. stoletju v cerkvi Božjega groba vsako nedeljo pri jutranjicah škof prebral

Znamenje svetega križa v slovenskem zavetišču v Argentini — delo mojstra Jožeta Žirovnika

evangelij o vstajenju. Ta običaj se je v vzhodnih Cerkvah ohranil do danes. Pri Rusih, kot je bilo že omenjeno, beseda „voskresenje“ pomeni ne samo vstajenje, ampak tudi nedeljo.

Sveti Hieronim († 420) pričuje, da se je nedelja začela obhajati v apostolski dobi in od tedaj naprej njeno praznovanje v Cerkvi ni bilo prekinjeno. Takole piše: „Gotovo je, da je vse dni ustvaril Gospod; ali drugi dnevi lahko pritičejo Judom, ali krivovercem, ali poganom. Nedelja, dan vstajenja, pa je dan kristjanov. Imenujemo jo Gospodov dan, ker je ta dan Gospod vstal od smrti in zaslužil svoj povratek k Očetu.“

Praznovanje nedelje postane v sveti Cerkvi tako bistveno važno, da si krščanske vere in življenja po njej brez nedeljskega bogoslužja skoraj ni mogoče misliti. Cerkvena sinoda v Parizu v letu 796 o tem takole uči: „Nikakor ne more biti v skladu z božjo boljo, ako bi krščanska vera spoštljivo in pobožno ne praznovala nedelje, dneva, ko je začetnik življenja vstal od smrti. To nam je sporočeno po svetih očetih in je ukazano po cerkveni oblasti.“

Nauk sv. Tomaža

Veliki učitelj Cerkve povzame razloge nedeljskega praznovanja v naslednji utemeljitvi: Vidno stvarstvo je bilo dokončano sed-

mi dan, novo stvarjenje pa je bilo dovršeno z Gospodovim vstajenjem, prvi dan v tednu. Judje so obhajali soboto v spomin prvega stvarjenja, v katerem je bil ustvarjen zemeljski človek. V novem stvarjenju, ki ga je dovršil Kristus, pa je bil ustvarjen nebeški človek. To novo stvarjenje je po milosti, ki ima svoj izvor v vstajenju. Zato kristjani obhajamo nedeljo, ker je Kristus ta dan vstal od smrti in nam pridobil novo življenje.

Glejmo torej na nedeljo v luči velikonočne skrivnosti, ki je temeljna skrivnost naše vere, našega odrešenja. S prvimi kristjani se zavedajmo njene važnosti v našem življenju. Kot spominski dan Gospodovega vstajenja nas nedelja kliče k posnemanju vstalega Zveličarja. On sam nam v nedeljskem bogoslužju govori ter nas s svojim zgledom uči, kako se zmaguje nad smrtjo in grehom. Vsako nedeljo nam je pri sveti maši ponovno zagotovljena obljuba prihodnjega vstajenja in večnega življenja. Le skušajmo vedno globlje prodreti v nedeljsko skrivnost, da nam praznovanje ne bo le suha formalnost, mrzla zapoved, ki jo kristjan pač mora izpolniti, ampak iskreno in veselo versko doživetje in resnično duhovno obnovenje.

Alojzij Košmerlj

NOVA
v
VPRAŠANJA
— NOVI
ODGOVORI

Sem na tem, da se poročim. Ko sem šla k župniku, mi je dejal, da se moram pred cerkveno poroko poročiti civilno. Če Cerkev sama pravi, da civilna poroka ne da zaročencema nobene pravice, da bi se imela za poročena, čemu jo torej zahteva?

Zakon med kristjani je zakrament in sme zato le Cerkev nad njim izvajati svojo zakonodajo. Tako sme tudi le Cerkev določiti, v kakšni obliki se mora poroka izvršiti, da bo zakon pred Bogom in ljudmi veljaven. Po sedanjih cerkvenih zakonih se upr. zahteva, da se mora poroka izvršiti pred krajevnim župnikom kot uradno cerkveno pričo in še dvema drugima pričama.

Če država zahteva tudi za krščanske zakonce svojo, civilno poroko (vsaj pri nas v Argentini) in sicer pred cerkveno poroko, je ta njena zahteva nezakonita in krivična in je samo po sebi krščanska zaročenca ne bi bila dolžna ubogati. A ker gre za stvar, ki ima velike posledice za zaročenca in za njune poznejše morebitne otroke (pred državo bosta namreč veljala za neporočena, njeni otroci pa za nezakonske), se smeta in, da preprečita imenovano škodo, tudi morata civilno poročiti. In sicer pred cerkveno poroko; to pa zato, ker argentinski zakonik predvideva kazni za duhovnika, ki bi cerkveno poročil dva, ki se nista civilno poročila.

Ker pa je takšna civilna poroka pred Bogom in lastno vestjo le gola formalnost, z drugo besedo neve-

ljavna poroka, ne da zaročencema nobenih zakonskih pravic, predvsem jima torej ne da pravice, da bi začela skupaj živeti. Še več: k civilni poroki sploh ne smeta iti z namenom, da bi se poročila, ampak samo z voljo, da izpolnita neko zunanjo formalnost brez vsebine in obvezne moči. Pravo zakonsko privoljenje morata in smeta izraziti šele pri cerkveni poroki, ki je za nju kot kristjana edino veljavna poroka.

Ni dolgo tega, kar je argentinski predsednik general Onganía z zakonom prepovedal predvajanje Pasolinijevega filma Teorema. Mnogi so to prepoved obsodili kot neupravičeno vtikanje države v zadeve, ki niso pod njeno kompetenco in kot krivično kratenje posameznikove svobode. Kaj pa Vi pravite k temu?

Odgovor: S tem vprašanjem ste dali povod, da spregovorim besedo o nekoliko širšem predmetu, namreč o nadzorstvu družbenih občil sploh kot so tisk, film, radio, televizija. O vseh teh sredstvih veljajo ista moralna načela.

Ni dvoma, da so družbena občila prave velesile po svojem vplivu na miselnost in vedenje celotne družbe. Zato je vsa družba, ne nazadnje Cerkev in država, neposredno zainteresirana na tem, kako se ta sredstva uporabljajo: v moralno dobro ali pa moralni propad družbe.

V državi pa ne more vsakdo enako učinkovito braniti ljudi, zla-

sti moralno šibkih, med katere spada zlasti mladina, pred kvarnimi vplivi teh sredstev. Kdo ima potem takem pravico in dolžnosti nadzorstva nad temi sredstvi? Cerkev uči, da morajo pri tem sodelovati vsi zainteresirani in to smo vsi, vsak na svoj način. „Samo solidaren in pozitiven interes za ta tehnična občilna sredstva tako s strani Cerkve kot države ter profesionalcev bo dosegel, da bodo ta postala konstruktivno orodje za izoblikovanje osebnosti tistega, ki jih uporablja.“ (Pij XII)

V skladu z načelom subsidiarnosti je nazadnje dolžnost države skrb, da se ne povzroča moralna škoda družbi. A najprej je to dolžnost posameznika in manjših, zlasti poklicnih skupin npr. pisateljev samih ter pripravljavcev radijskih in televizijskih programov in filmskih proizvajalcev ter razdeljevalcev. V nekaterih deželah so se ti profesionalci sami zavezali, da bodo spoštovali nek moralni kodeks. Če to res zadošča za preprečenje moralne škode pri potrošnikih teh sredstev, potem ni razloga, da bi smela država posegati vmes. Žal naša argentinska profesionalna moralna zavest še zdaleč ni prišla tako daleč. Prvi poskusi so bili sicer storjeni, a nič konkretnega ni bilo še storjenega v tem smislu. Če izvzamemo nekatere dnevne časopise, ki se ravnaajo po nekem naravnem moralnem kodeksu. Zato je pri nas država strogo dolžna, da prepreči moralno škodo, ki bi jo zlasti slabili filmi in televizijski programi

mogli povzročiti predvsem mladini. Zato bi jaz osebno čestital našemu predsedniku, da si je kljub nasprotnemu javnemu mnenju, ki ga vedijo večkrat nemoralni ali pa trgovsko zainteresirani elementi, upal storiti svojo dolžnost in izdati omejeno zakonsko prepoved. Želel bi le, da bi to delal še pogosteje in dosledneje. S takšnim posegom, čeprav morda ne tako slovesnem, bi posredno pokazal tudi, da je pravo blagostanje v državi zlasti duhovno in moralno in da nam tudi visok življenjski standard nič ne pomeni, če bi istočasno družba bila notranje gnala.

Na Vaše vprašanje odgovarjam torej, da je predsednik po mojem mnenju storil le svojo osnovno dolžnost, ko je prepovedal takšen nemoralen film, kot je Teorema. Morda bom zaradi te svoje jasne besede, tudi od Vas dobil ime „konservativca“, a to bi si v tem primeru štel samo v čast.

Da pa ne boste mislili, da je to samo moje osebno mnenje, naj Vam na kencu navedem besede Pija XII. iz okrožnice o filmu: „Civilna oblast je dolžna, da nadzira občilna sredstva: toda to nadziranje se ne sme omejiti na obrambo političnih interesov, ampak ima težko dolžnost, da ohranja javno moralo, katero prave in temeljne formulacije so norme naravnega zakona, ki je, kot pravi sveto pismo, zapisano v človeško srce. Nadzorovanje s strani države se nikakor ne more smatrati za krivično zatiranje osebne svobode, ker se ne izvršuje na polju osebne avtonomije, ampak v socialni

sferi, v kateri se po svojem bistvu nahajajo občilna sredstva.“

Zakaj sem postal duhovnik

Neki španski duhovnik je sestavljal anketo in iskal odgovora na vprašanje: „Zakaj sem postal duhovnik?“ Za odgovor na to vprašanje je prosil predvsem visoke cerkvene osebe. Ena izmed teh oseb, ki mu je na to vprašanje odgovorila, je tudi sedanji papež, ki je bil tedaj še nadškof in kardinal v Milanu. Odgovoril mu je v posebnem pismu 6. marca 1959. Takole piše:

„Prav zares, skoraj bi ne znal odgovoriti na vprašanje: „Zakaj sem postal duhovnik?“ To je zame nekaj, kar ne dopušča javnega odgovora. „Dobro je, varovati kraljevo skrivnost. Če bi mi vi ugovarjali: „Pa je častno oznanjati dobra dela,“ bi vam moral reči, da je božja čast in blagor bližnjega v mojem slučaju zadosten in ne majhen dar že samo zato, ker me je Gospod milostno prištel med svoje služabnike, mene, ki bi moral s svetim Pavlom govoriti: „Jaz sem najmanjši med apostoli.“ Skušam, kako resnično je to, kar pravijo o načinu božjega delovanja, ki o gospodarstvu milosti zase zahteva slavo, pa si izbere to, kar je nič.“

Odlomek tega pisma je zelo lep izraz papeževe izredne ponižnosti in hvaležnosti do Boga, ki ga je izbral za svojega duhovnika.

V VSE STVARI KLICEJO: ON NAS JE USTVARIL

„Jaz sem, ki sem!“ je rekel Bog Mojzesu, kot bi hotel s tem imenom označiti svoje bistvo, to je Bitje, ki biva samo od sebe od vekomaj, ki ni imelo početka in ne bo imelo konca. Bog ima izključno v sebi razlog za svoje bivanje, in njegovo ustvarjeno Bitje je neskončno.

Vsa bitja, ki niso Bog, so od Boga ustvarjena, so stvarstvo božje. Vsaka stvar pa, prav ker je od Boga, nosi v sebi božji pečat, božjo sled, ki dokazuje njen božji izvor.

Ako se zamislimo v samo bistvo stvari, ako prisluhnemo nememu, a vendarle tako jasnemu pričevanju vsega stvarstva, bomo lahko dojeli soglasno izpoved vseh stvari: „Iz božje roke smo izšle! Bog nas je ustvaril!“

Že veliki mislec sv. Avguštin je pojmoval stvari kot skrivnostne stopnice, ki vodijo pred božji prestol. Nekega večera je na obrežju strmел nad lepoto morske gladine, v kateri je odsevalo zahajajoče sonce. „O brezkončno morje,“ je vprašal, „si mar ti cilj mojega

življenja?“ In zdelo se mu je, kot da mu odgovarjajo morski valovi: „ne! Išči više!“ Zazrl se je v zvezdno nebo: „Zvezde neba, ki tako veličastno gledate na zemljo, ste li ve moj cilj?“ — „Ne, išči više!“ — In sv. Avgustin je ponavljal isto vprašanje angelskim zborom in drugim nebeškim dušnovom, dokler ni prišel do samega božjega Prestola, do neskončnega Boga. In tu je vzkliknil: „Da, o Gospod, Ti si moj Bog! Zase si nas ustvaril, o Bog, in nemirno je naše srce, dokler ne počije v tebi!“

Vse stvarstvo govori o Bogu, le da te govorice ne razume vsakdo. Razumeli jo bomo, ako bomo iskreno iskali resnico, Zadostuje, da s čistim srcem prisluhnemu utripom stvarstva, in dojeli bomo glas, ki razglašča Boga za stvarnika vseh stvari in tako z vso nujnostjo dokazuje božje bivanje.

Ako prisluhnemo vsemu stvarstvu, od ozvezdij in osončij na nebu do cvetlice in bilke na polju, bomo lahko dojeli šepet slehernega

bitja: „Bivam, a ne iz sebe! Nekdaj me ni bilo, in prav ker me ni bilo, si bivanja nisem moglo dati. V bivanje me je priklical On, ki je vekomaj sam od sebe — Bog!“

In če še pozorneje prisluhnemo temu šepetu s tihim vprašanjem v duši: „A zakaj si samo nisi dalo bivanje?“, bomo slišali odgovor: „Bitje, ki je kot jaz omejeno, prigodno in minljivo, nima samo v sebi zadostnega razloga za svoj nastanek. Ker pa nič ne more začeti bivati, nič ne more samo po sebi preiti iz nebitja v bitje brez zadostnega razloga — in tega razloga v meni ni — je moralo moje bitje biti povzročeno od nekoga drugega; od Bitja, ki je absolutno nujno, od Boga!“

Pa naj se zamislimo v notranji sestav, ustroj in delovanje posa-

meznih stvari, pa naj pri tem preučujemo vesoljstva ali atom, neživo prirodo in rastlinske ali živalske organizme, vsepovsod nalletimo na strogo zakonitost: na stalnost v oblikah in na strogo veljavne zakone, ki urejajo njihovo delovanje. Na vprašanje, od kod ta zakonitost, nam stvari odgovarjajo: „Nismo se same naredile, niti si nismo dale oblik ali si določile delovanje. Vsa zakonitost in určenost, ki sta v nas, sta nam bili dani v uri našega ustvarjanja od Zakonodajalca, ki je nad nami, od Boga!“

Od kod je življenje?

In če podrobneje opazujemo sam način delovanja v stvarstvu, kaj lahko ugotovimo, kako meri vse delovanje na določen cilj, ka-

ko vse, kar deluje, deluje zaradi nekega smotra.

Na svetu je življenje. Kako je nastalo? Zemlja je bila nekdanj v žarečem stanju in zato ni moglo biti na njej nobene žive klice. Iz mrtve snovi ni moglo vzkliti, samorodna je nemogoča. Torej mora nujno bivati nadsvetno Bitje, ki je ustvarilo življenje na zemlji. Napori znanstvenikov, da bi dokazali vznik življenja iz nežive stvari, se do danes niso posrečili in se najbrže nikoli ne bodo. Pa tudi, če bi se posrečili, le kako bodo razložili nastanek čutenja in zlasti umskega delovanja pri človeku? Zato pa nam vsa živa bitja spet kličejo: „Življenje nam je dal Gospodar življenja, večni Bog!“

Pa pogledjmo še v svet duševnosti! Duhu se odkriva svet idej, odpira se mu nravni svet dolžnosti in kreposti, javlja se mu hrepenenje po sreči in po neskončnosti.

Človeško hrepenenje

Predvsem človek neutešljivo hrepeni po resnici, dobroti in lepoti. A ta svet je poln zmot in prevar, krivic in grdobij, tako da ni temu hrepenenju nikoli zadoščeno. Ker pa je hrepenenje položeno v našo naravo, a narava ne more varati, je nujno potrebno, da mora nekje, vsaj v večnosti bivati bitje, ki je sama Resnica, Dobrota in Lepota, in je naš neminljivo osrečujoči cilj — Bog!

Nadalje čutimo, da živi v nas nravna zavest dolžnosti, ki se nam razodeva kot izraz brezpogojnega zakona, kot ukaz vesti, ki nas veže, da vršimo to, kar je moralno dobro, in se varujemo moralno slebega. In ta zavest dolžnosti se nam pojavlja brez ozira na prijetnost ali odvratnost, na korist ali škodo. Kdo nam pa more nalagati take dolžnosti v vesti, kdo nam mora postavljati slične ukaze vesti, ako ne Bog, najvišji Postavodajalec?

Nravni postulat

V naši notranjosti živi tudi čut pravičnosti, ki zahteva, naj bo dobro delo poplačano, hudobno pa kaznovano. Toda izkušnja nas uči, da se krivičnejšem pogostoma dobro godi, poštenim pa slabo. Če naj bo zadoščeno čutu pravičnosti, mora biti Bog, ki bo vsaj v večnosti nagradil dobroto in kaznoval krivco.

Navedli smo le nekaj logično razčlenjenih znanstvenih dokazov za bivanje božje. Ne utegnemo se dotikati še drugih dokazov, ki nam jih nudita razumsko spoznanje in razodetje.

Zdaj pa nastaja vprašanje: Kako je mogoče, da kljub tolikim dokazom mnogi ljudje ne verujejo v Boga in celo zanikajo njegovo bivanje?

Enoten odgovor je nemogoč. Vera je namreč dejanje razuma, volje in milosti. Pa tudi duševni razvoj pesameznikov je tako različen.

Pri nekaterih primanjkuje potrebna izobrazba, pri drugih zanimanje za višje probleme ali iskrenost v iskanju resnice. Človek, ki išče zgolj osebno ugodje, ki je površen in brezbrizen za resnico, se ne bo brigal za Boga, in še manj bo upošteval dokaze za bitvanje božje.

Zakaj ne verujejo vsi?

V mnogih primerih je človek umsko spoznal resnico o Bogu. a odpovedala mu je volja. Bog je namreč osnova veri in npravnosti. Kdor ne veruje v Boga, ne priznava niti moralnega reda; kdor pa veruje, se čuti pred Bogom odgovornega. Priznavati Boga pomeni, priznavati obveznosti npravnega reda. Kdor torej živi nemoralno življenje in trajno krši moralne obveznosti, tako da je njegova volja omrežena s strastmi, ne bo sprejel spoznane resnice: kljub jasnim dokazom ne bo veroval, pač pa bo iskal vseh mogočih razlogov in pretevez, da ubeži obsodbi in se v vesti nekako pomiri. Neredki so primeri, da človek, ki sprva Boga taji, pozneje Boga sovraži. Zgodovina nam govori o ljudeh, ki so besno sovražili Boga, kot npr. Keriolet, ki je sklonjen skozi okno v hudi nevihti izzival Boga, naj vanj trešči strelo; ali Nietzsche, ki se je pogreznil v pravo brezdno hudobije, ko si je želel biti Judež in je hrepenel po slavi, da bi ubil Boga samega.

Kako strašna je resnica, da človek lahko svobodno Boga sprejme

ali zavrže, s tem pa sebe reši ali pogubi! Svobodna volja je dar božji, vir sreče in nesreče. Pravičnik se s svobodno voljo dvigne do Boga, krivičnež se pa zaradi nje pogubi. Nič ne more prisiliti volje hudobnežev. Že Kristus je rekel: „Tudi, če bi kdo vstal od mrtvih, bi ne verovali!”

Sicer pa umsko spoznanje Boga še ni vera. Vera je nadnaravni dar, je delo milosti, po kateri verujemo v razodete verske resnice zavoljo božje avtoritete. Po dejanski milosti Bog razsvetli človeški razum k spoznanju in nagne voljo k pritrditvi, da veruje.

Pot do vere

In to dejansko milost nam bo Bog dal, ako bomo v ponižni molitvi zanjo prosili. Svetopisemski stotnik Kornelij je dosegel milost svete vere, ker je „vedno k Bogu molil“.

Pot do Boga tu na zemlji je pot vere. Živo vero pa bomo imeli, ako bomo zanjo molili, pa tudi pridno preučevali verske resnice, v iskreni želji, da bi se po stvarstvu vzdignili do Stvarnika. To pa bomo zmogli, če bomo veliki v ljubezni do resnice, pa tudi v srčnosti, kot je zanisal Tolstoj: „Za vero, kot za ljubezen, je treba srčnosti, več drznosti: treba je, da rečemo sami sebi: Verujem!”

Dr. Rudolf Klinec

IN
ONA
JE
POSTALA
SLAVNA

S svinčnikom, zvezkom in rdečimi lici sedi mala Marija Terezija pri učni mizi. Njene misli ji vedno znova uhajajo.

Teta Margareta je včeraj igrala na klavir in mama je rekla: „Ta je slavna med glasbeniki.“ To bi bilo tudi nekaj zame, biti slavna, si je mislila. Tudi oče govori vedno o slavnih slikarjih, kadar mi razlaga slike, in kadar nam gospodična Marija čita iz knjig, pravi pogosto: „To je napisal slavni pisatelj.“

Nič čudnega, da se je tudi v srcu petletne, izredno nadarjene grofice vzbudila želja, da bi postala slavna. Saj je že izdajala malo revijo „Metuljček“ in s tem obrnila vso pozornost nase. Zavzela se je na svoj način. Najprej je poskusila na klavirju, iz katerega je izvabila nezaslišane akorde. Vendar je s tem samo privedla svojo gospo mater, grofinjo Josefino do sklepa, da deklici do nadaljnjega prepove podobne poskuse. Potem je poizkusila mala Marija Terezija s slikanjem, s katerim je hotela izvabiti od svojega očeta slavno hvalo... Toda žal, tudi on ni mogel v podobi ucotoviti, da predstavlja zmagoslavno bitko.

Ko je nekoč grofica Josefina Ledčhowska rekla svoji doraščajoči hčerki: „Kdor se ukvarja s previsokimi načrti za bodočnost, se mora zadovoljiti kasneje s prenizko sedanostjo,“ si je Marija Terezija vzela to k srcu.

Z odličnim uspehom je končala svoj študij. S popolno odgovornostjo je pomagala pri upravnih delih. S 23 leti je postala dvorna dama, kjer se je odlikovala po vestnem izpolnjevanju svojih dolžnosti.

Ko je po velikem afriškem misijonarju kardinalu Lavigerie zvedela o revščini v misijonskih deželah, je zapustila dvorno življenje, da bi se tako popolnoma posvetila najubožnejšim.

Leta 1894 je ustanovila Družbo sester za sodelovanje pri oznanjevanju evangelija. Vstop v to redovno družbo je še danes odprt mladim, požrtvovalnim in gorečim dekletom.

Marija Terezija Ledčhowska je umrla leta 1922 v Rimu. Že v svojem življenju je *postala slavna*, seveda ne v smislu grofice, ampak po svoji misijonski pomoči. Že takrat so jo misijonarji imenovali „afriška mati“.

16. marca tega leta je sveta Cerkev priznala njene čednosti kot junanke. Do njenega proglašenja k blaženim manjka še zadnji korak. Tako je postala Terezija Marija *slavna*. Tudi ti lahko postaneš, če imaš pogum!

Ne časti in ne denarju, ampak pogumu pripada svet!

Več pojasnil o tej Družbi lahko dobite pri sestri predstojnici, Amenábar 834, Buenos Aires.

Sestra Bazilija Furlan,
Avstrija

Lutrovo izobčenje ni odpravljeno. „Izobčenje Martina Lutra, ki ga je izrekla rimska Cerkev leta 1521, pred več kot 400 leti, ne bo odpravljeno.“ Tako je odgovoril pristojen vatikanski urad na izjave, ki so jih dajali o tem katoliški in protestantski krogi različnih dežel.

Ti so poudarjali, da je Svetovna luteranska zveza stopila zaradi te zadeve v stik s Tajništvom za zedinjenje kristjanov. Dr. Viljem Michaellis pa je med II. vaticanskim koncilom prosil papeža, naj Lutrovo izobčenje prekliča.

Če se nekateri, ki sodelujejo pri gibanju za zedinjenje vseh kristjanov iz zgoraj navedenih razlogov trudijo, da bi dokazali, da se je Cerkev zmotila, ker je obsodila Lutrovo življenje in delovanje, bi to ne pospeševalo edinstvi in liubezni krščanskih cerkva, ampak le podaljševalo brezuspešne prenore, ki že toliko let razkrajajo krščanstvo

Pet anglikanskih protestantskih pastorjev je v Indiji stopilo v katoliško Cerkev. Njim je sledilo več kot 2500 vernikov. Anglikanski škof je v dokaz, da spoštuje svobodo vesti, tem pastorem dal svoj blagoslov.

Anekdote o Pavlu VI.

Kardinal Montini pred izvolitvijo za papeža

Ko so na koncu volitve novega papeža v Sikstinski kapeli šteli in ugotavljali oddane glasove, so ime milanskega škofa Montinija večkrat ponavljali. To je vedno bolj jasno dokazovalo, da bo desegel tisto število glasov, ki je potrebno za izvolitev za papeža.

Kardinal Montini je tedaj ves čas zakrival svoj obraz z rokami. Njegovo srce je napolnjevala množica največjih mešanih čustev, ko je mislil na težo silne odgovornosti, ki bo padla vsak čas na njegove rame.

To je povedal o njem očividec v Sikstinski kapeli, kardinal Fernando Cento. Ko ga je opazoval, se mu je smilil. Bil je tako ranjen, da mu je skoraj zastajal dih.

Prvi nečak novega papeža pripoveduje...

Fausto Montini je najmlajši sin Ludovika Montinija, brata papeža Pavla VI. Leta 1965 meseca septembra je tretje leto študiral na milanskem vseučilišču pravo.

Dobro se spominjam dneva, v katerem je bil njegov stric, kardinal in nadškof v Milanu, izvoljen za papeža in si izbral ime Pavel VI. To se je zgodilo 21. ju-

nija 1963. Na vseučilišču je bil prav tedaj čas izpitov. „Pav tisti dan — pripoveduje nečak — „sem bil na sodišču, kjer je bila sodna obravnava, ki me je zaradi mojih pravnih študij zelo zanimala. Spominjam se, da mi je varuh mojega avtomobila rekel, da se je že drugič pokazal črn dim. Ko sem pa prišel domov mi je služkinja povedala, da se je že pokazal bel dim.

Takoj sem šel tudi jaz pred televizor. Ko je protodiakon izgovoril ime mojega strica, vem, da sem začel jokati. Pa je začel takoj neti telefon. Prvi, ki me je tedaj klical, je bil glavni urednik „Ansa“ (okrajšava tiskovne agencije: Agenzia nazionale stampa associata). Vprašal me je, kaj sem občutil tedaj, ko sem zvedel, da je moj stric izvoljen za papeža.

Mislím, da mu zaradi prevelike ganjenosti in solzá nisem mogel odcoveriti na to vprašanje. Vem tudi, da sem zaradi nepretencanega klicanja telefona zamudil prvi blagoslov, ki ga je novi papež dal mestu in svetu. Nekateri časnikarji so hoteli zvedeti še več novic, sočelci in profesorji pa so mi čestitali.

Pozneje me je klical tudi moj oče, ki je bil tedaj v Forti dei Marmi blizu Florence. Ne vem več natančno, kaj mi je govoril. Pač pa se spominjam, da je bil zelo ganjen in da je mene in vse druge člane naše družine nozval, naj z njim molimo „Vero“.

Papežev nečak Faustino nadaljuje pripovedovanje:

„Ker smo brali časopise, smo vedeli, da o stricu govoré, da bo izmed dveh kardinalov skoraj gotovo on izvoljen za papeža. Vendar, če hočem biti odkritosrčen, moram priznati, da nismo preveč razpravljali o tej zadevi. Zato smo le bili, tedaj, ko je bil izvoljen za papeža, v nekem oziru presenečeni. Družina se je morala prilagoditi novemu položaju strica, ki je postal namestnik svetega Petra. Vendar smo bili že tako navajeni občevati z njim z neko spoštljivo domačnostjo, da se še danes kar ne moremo prav prilagoditi njegovemu novemu položaju.

Spominjam se prvega telefonskega pogovora z njim nekaj dni po izvolitvi. Moj brat Janez Bosco se je nameraval poročiti. Stric, ki je bil tedaj že papež, ga je hotel pozdraviti in mu še pred poroko čestitati. Moj brat je vzel telefon in mu sporočil, da je izbral Rim za prvi cilj svojega poročne-ga potovanja. Bil pa je prvi, ki je pezabil, da je stric papež, ko je slišal njegov glas. Končal je svoj pogovor z njim z besedami: „Ko bova prišla v Rim, te prideva pozdravit.“

Nam vsem, ki smo ga tedaj poslušali, je ušel smeh. Brat je hotel svoj razgovor popraviti, pa se mu ni popolnoma posrečilo. V zadregi je še dostavil: „Sklenila sva, da bova na poročnem potovanju

najprej prišla v Rim, ker želiva, da bi naju ti blagoslovil.“

Pred veliko nočjo se je oglasil iz Rima po telefonu, kar se večkrat v letu zgodi. Govoril je najprej s starši, potem pa tudi z menoj. Ko sem slišal po telefonu njegov glas, sem tudi jaz pozabil, da je stric sveti oče. Zato sem ga nagovoril: „Halo, stric! Kakó se imaš?“

Papežev nečak Faustino potem nadaljuje: „Mi si prav gotovo to težko predstavljamo, da je naš stric zdaj, ko je papež, postal drugačen, kakor je bil prej. Vedno je bil do nas tako prijazen in dober. Ko je bil v državnem tajništvu je vsako poletje, kadar je mogel nekaj dni preživel med nami. Ker nas je bilo več bratov, je bilo težko, da bi kdo ne imel izpita v septembru. Stric je vsakemu pomagal, da se je dobro pripravil na izpit, zlasti tedaj, če je bil iz humanistične tvarine.“

Mi ne moremo iti večkrat k njemu. Moj oče pa gre večkrat obiskat ga. Ker stalno živi v Rimu, to lažje stori. Vemo, da je vesel naših obiskov in da tudi zdaj v nekem oziru potrebuje naše ljubezni. Zato nas večkrat povabi v Rim. Vendar se dobro zavedamo, da ima malo časa in mora čas, ki ga nam posveti, nadomestiti z delom ponoči.“

Zadnjikrat je bil papežev nečak Faustino Montini v Rimu za veliko noč leta 1964. Tedaj mu je papež, njegov stric, podaril tri de-

le knjige Karla Adama. Do tedaj jih je mogel le površno pregledati. Dobro se spominja, da mu je leta 1950, ko je bil star šele 10 let podaril knjigo: *Il piccolo Principe*. Njegovim bratom je pa pomagal z nasveti lepo urediti družinske knjižnice.

Razočaranje drugega papeževga nečaka

Janez Bosco Montini je predzadnji sin senatorja Ludovika Montinija, brata papeža Pavla VI. Že pred izvolitvijo njegovega strica Janeza Krstnika Montinija za papeža je bil inženir. Nameraval se je kmalu poročiti. Stanoval je v Bresciji, v hiši svojih staršev v prvem nadstropju, kjer je imel tudi svoj urad.

Takoj po izvolitvi njegovega strica za papeža ga je obiskal pisatelj knjige o papeževem življenju. Določal je dan za svojo poroko. Bil je slabe volje. Stric, milanski nadškof, mu je že obljubil, da ga bo poročil, kakor je poročil druge njegove brate. Zdaj so ga pa kardinali izvolili za papeža. Sicer ni nobenega predpisa, da bi papež ne smel poročiti svojega nečaka. Vendar se to zelo redko zgodi. Tudi njegov stric ni zato postal papež in naslednik svetega Petra, da bi delal kake posebne, izredne izjeme v blagor svoje družine.

Toda četudi je njegov stric postal papež, je mislil tudi nanj. Izbral in določil mu je svojega na-

mestnika za poroko. Bil je to mons. Sergij Pignedoli. Nečak papeža Pavla Jancza Bosco Montini sam je izjavil, da je bil srečen in počaščen zaradi te stričeve izbi-re. Mons. Pignedoli mu je sam princsal darilo, ki mu ga je dal za poroko njegov stric, papež Pavel VI. Poleg tega je bil ta monsenjor velik prijatelj Montinijeve družine in njegov duhovni voditelj in svetovalec, ko je bil član skavtske organizacije.

Vendar četudi je bil ta nečak edini, ki ga stric, ki je bil tedaj že papež, ni poročil, zaradi tega ni bil nevoljen in užaljen, ker je kmalu, po poroki, 29. septembra 1963 v Rimu prejel njegov blagoslov. Ta dan se je začela druga koncilaska seja. Že pri govoru pred sejo je bil papež izredno utrujen. Nečak je izjavil, da še nikoli ni videl svojega strica tako utrujenega. Kljub temu je novoporočenca sprejel in jima dal svoj blagoslov. Sprejem je bil zelo prsrčen, četudi je trajal samo deset minut.

Kardinal Koenig o papežu ob izvolitvi

Dunajski nadškof in kardinal Franc König pripoveduje eno leto po izvolitvi Pavla VI. za papeža, da je tisti večer pred njegovo izvolitvijo, 20. junija 1963, med deseto in enajsto uro videl kardinala Montinija, kako se je sprehajal po hodniku. Bil je zelo zaskrbljen in žalosten.

Približal se mu je in z njim govoril. Skušal ga je tolažiti, kaj bo mogel dobrega storiti, če bo postal papež. Kardinal Montini mu je odgovoril, da se tega dobro zaveda, vendar je trdno prepričan, da drugi dan ne bo izvoljen za papeža. Že večkrat se je pri volitvi novega papeža zgodilo, da se je število glasov dvignilo do gotove višine, potem pa se je ustavilo. „Upam, da se bo to zgodilo tudi z menoj,“ je pripomnil tedaj kardinal Montini.

Med pogovorom je tudi omenil, da bo novi papež moral hoditi po poti, ki jo je začrtal papež Janez XXIII., ki je imel izredno velik vpliv na svet. Nasledniku ne bo kazalo drugega kot sprejeti njegovo dediščino, jo množiti in jo posredovati vsemu svetu.

Naslednji dan je kardinala Königa zelo presenetilo to, da je po svoji izvolitvi odločno odgovoril, da sprejme izvolitev in da se bo imenoval Pavel VI. Kardinal König je bil zaradi tega zato tako presenečen, ker je prejšnji dan videl novega papeža tako potrtega, zaskrbljenega in žalostnega. To duševno stanje more razumeti le tisti, ki je sam kaj podobnega doživel.

Pri prvem sprejemu je papež Pavel VI. kardinalu Königu rekel: „Naju družji zelo važen dogodek.“ Mislil je na razgovor, ki sta ga imela tisti večer pred izvolitvijo kardinala Montinija za papeža.

Priredil G. M.

SPET
MANJ
SVOBODE
NA
ČEŠKEM

Češkoslovaška vlada odločno omejuje versko življenje v župnijah.

Slovaška komunistična stranka je razpravljala o politiki strpnosti, ki jo že izvršuje od meseca maja 1968 dalje. Misli, da je Cerkev „po pomladi v Pragi“ dobila prevelik vpliv. Zato omenjena stranka zelo omejuje delovanje duhovnikov, redovnikov, in redovnic, pa tudi laikov, navadnih vernikov.

„Potrebno je, da se konča preveč svobodno delovanje župnij.“ S temi kratkimi besedami je 7. februarja glasilo vzhodnoslovaške komunistične stranke naznanilo konec strpne politike, ki se je začela „v praški pomladi“. Preveč svobodoljubno razmerje do Cerkve v zadnjih letih je bila zmota, ki jo je treba čim prej popraviti. To zmoto so povzročili nekateri javni uradniki s svojim preveč lahkomiselnim delovanjem in tajniki s svojo veliko brezbržnostjo.

„Treba je vse storiti,“ pravi komunistično glasilo, „da se bodo ti zavedali, da se pridružitve veri ne more smatrati za zasebno zadevo.“ Potem to glasilo nadaljuje: „Dejavni boj proti verskemu pojmovanju svetá je naša najvažnejša dolžnost.“ Zakonodajnih odredb, ki se pripravljajo, delavci na verskem polju ne smejo imeti za omejevanje verske svobode, ampak le za obrambo, ki hoče preprečiti zlorabo vere na političnem področju. Pisatelj zaključi svoj članek z

ugotovitvijo, da je že dve leti opazoval vedno živahnejše ideološko (versko) delovanje zlasti katoliške Cerkve.

Zakonodajne odredbe o verskem delovanju so takoj začeli polagoma izvajati. Te odredbe morajo odslej spolnjevati ne samó laiki, navadni verniki, ampak tudi duhovniki, redovniki in redovnice.

Duhovniki morajo omejiti svoje delovanje samo na župnijo, na katero so nastavljeni. Za vsako drugo delovanje morajo dobiti posebno dovoljenje. Tisti duhovniki, ki še niso nastavljeni na župnije, morajo čakati, da dobé dovoljenje za delovanje in smejo delovati samo na tistem kraju, ki so ga mu oblasti določile.

Pri redovnicah naj gledajo na to, kako se spolnjujejo grožnje, ki so jih že pred tolikim časom zadelo. Do 30. marca so morale zapustiti vsako službo, ki so jo opravljale v blagor župnij. Tiste, ki so zaposlene kot katehistinje, so morale to službo zapustiti 30. 6. Vse tiste, ki so se naselile v novih hišah, se morajo vrniti v domove krščanske dobroteljske, kjer so prej živeli. Vendar bodo še smele oskrbovati stare in neozdravljivo bolne ljudi, kakor pred letom 1968.

Samo po sebi je umevno, da bodo odslej morali tudi laiki prositi za dovoljenje, če bodo hoteli otroke navduševati za bogoslužje in katekizem.

Gregor Mali

NEKAJ NOVIC

Za mešane zakone

Kardinal Jäger v Padebornu (Nemčija) je izjavil, da bo v posebnih primerih katoliška Cerkev priznala veljavnost mešanega zakona, ki je sklenjen pred protestantskim duhovnikom, kar do zdaj ni bilo možno. Določila o takšnem postopku pričakujejo v kratkem iz Vatikana.

Naklonjenost Judov

V Izraelu je poslanska zbornica odklonila predlog „prenapetih Judov“, da naj bi vlada prepovedala ali vsaj omejila krščanskim organizacijam pridobivati si zemljišča in posestva. Odklonilno stališče do tega predloga je zbornica podprla z zakonsko določbo, da vlada v Izraelu verska svoboda.

Dva škofa v Litvi

Na Litvanskem, ki spada v Sovjetsko zvezo, sta bila posvečena dva nova katoliška škofa: pomožni škof Miudas Povilonis (59 let) in pomožni škof Romualdas Krikeinnas (39 let). Na Litvanskem morejo od sedmih škofov le trije vršiti svoje službe.

Marijanski kongres v Zagrebu

V Zagrebu bo leta 1971 svetovni marijanski kongres. Ti kongresi imajo že dolgo tradicijo in se jih vedno v velikem številu udeležujejo člani Marijinih družb, ki so še zelo številni v veliko državah.

ZA PAVLA VI. JE DAROVAL V ŽIVLJENJE

„Danes je moj veliki petek. Pripravljen sem. Vse svoje trpljenje darujem za svetega očeta.“ Te besede je izgovoril 16. februarja nekaj ur pred svojo smrtjo mlad avstrijski duhovnik Roman Lemberger, star 27 let. Njegova žrtev in smrt sta zelo pretresli vso dunajsko nadškofijo. Bolan je bil že nekaj dni. Hudo se je prehladil. Imel je neke vrste gripo.

V nedeljo, 15. februarja, ga je prišla obiskat znanka in mu brala temeljit članek o papeževanju Pavla VI. in o perečih zadevah, ki jih rešuje danes sveta Cerkev. Nenekrat je bolnikov obraz zažarel. Oseba, ki je bila pri njem, je spoznala, da sta se v njem združila navdihnjenje in velika ljubezen do žrtve.

Oseba, ki ga je obiskala, ga je zavrnila in mu govorila: „Ne, ne! To se ne sme zgoditi! Sveti oče v

tej tako težki dobi za Cerkev potrebuje, da mladi duhovniki živijo.“ „Kako ste mogli to spoznati?“ vpraša po kratkem molku bolnik obiskovalko, gre po sapo in odločno reče: „Da, tako! Za svetega očeta sem daroval svoje življenje.“

Nekaj ur pozneje se je bolezen nepričakovano zelo poslabšala. Peljali so ga na neko kliniko, kjer je kmalu potem umrl. Svetniško je živel in svetniško tudi umrl. Žrtvoval je življenje za papeža.

Slovesno pogrebno opravilo je imel dunajski nadškof kardinal König v navzočnosti apostolskega nuncija mons. Rossija in svojih pomožnih škofov v majhni cerkvi njegove rojstne župnije Schwarza. Pogreba se je udeležilo 4000 ljudi in 120 duhovnikov. Prav v tej cerkvi je bil nekaj let prej Roman Lemberger posvečen za duhovnika.

Na grobu duhovnika Romana Lembergerja so sobratje, njegovi znanci in prijatelji, navdušeno ponovili odločno obljubo, da bodo živeli, delali in trpeli za papeža, za sveto Cerkev in za Kristusa.

Pomožni škof na Dunaju mons. Weinbacher je pisal svetemu očetu o spodbudni smrti tega mladega duhovnika, ki je žrtvoval svoje življenje za papeža. Papež Pavel VI. je osebno odgovoril temu pomožnemu škofu. V pismu pravi, da je bil zelo ganjen nad žrtvijo, ki jo je daroval mladi duhovnik Roman Lemberger zanj in se mu zanjo z vsem srcem zahvaljuje.

G. M.

za mladino

Premisli – postoj

Če živiš vedno „pod pritiskom“, se bosta tvoje telo in tvoj duh kmalu utrudila.

Če tečeš in ne veš kam, boš zgrešil cilj. Našel ne boš nikogar, kar je najslabše, ne boš niti samega sebe.

Če hočeš zaznati globino svoje duše, se moraš ustaviti. Ne čakaj, da te bo Bog ustavil, takrat bo že prepozno.

Gospodinja, ki ima vso hišo zanemarjeno, ni rada doma.

Se bojiš ustaviti, ker boš našel samega sebe? Nočeš razmišljati o sebi, o svojem življenju, delu, namenu poslanstva? Torej se bojiš očitkov vesti, zahtev napora?

Nimaš časa za premišljevanje? Bodi odkrit. So prosti trenutki v tvojem delu.

Čakaš na vlak. Ustavi se in premisli, Ne vdaj se sanjarjenju.

Kosilo še ni pripravljeno, ne odhajaj od doma za nekaj trenutkov, razmisli.

Po večerji si sam. Ne navij takoj gramofona, da napolniš tišino. Premisli.

Plavač dvigne glavo, da zadiha.

Če se ustaviš, je zato, da se zaveš svojega obstoja, združiš, ureliš in usmeriš svoje moči, se predaš popolnoma svojemu življenju.

Samo v božji luči se boš popolnoma spoznal in razumel.

Združen v božji dejavnosti boš uspešno deloval.

Kadar se sestaneš s samim seboj, pokliči na ta sestanek Boga.

Izkoristi trenutke tvojega dne za srečanje s samim seboj in z Bogom.

Ne „zabijaj časa“, če je še tako kratek, Bog je v njem; vabi te, da razmisliš in se poboljšaš.

MICHEL QUOIST
Priredila M. Mt.

Moja zgodba

(Nadaljevanje)

V obednici stoji ob steni dolga, prostorna omara. V njej je shranjeno namizno perilo in pribor. Na omari pa je na poševnem podstavku okrasni leseni krožnik. Mama ga je prinesla še iz domovine. Baje je umetniško delo slavnega rezbarja. Kot je navada, imajo takšni krožniki vedno kak napis. Na našem krožniku v jedilnici je sredi cvetličnih okraskov vpleten tale rek: „Svet je poln norcev, kdor tega ne verjame... naj se zapre v sobo in naj se skrivaj pogleda v ogledalo...“

Moja lepa in draga Minka mi je morala prav nocoj prebrati to neumnost naglas, ko sva bili sami v obednici! Potem se mi je smejala:

„Kako so bili ljudje v starih časih duhoviti! Jaz mislim, da bi pri pričih z vso jezo razbila ogledalo, če bi se dobro pogledala vanj in odkrila, kako sem včasih nespametna in čudna.“

Potem sem pa sama pri sebi dala Minki prav.

Kljub možnemu razočaranju, bi se morali pogumno pogledati v ogledalo; nima smisla bežati pred samim seboj..., čim kasneje spoznaš sam sebe, toliko več škode trpiš.

Ko sem bila sama v sobi sem globoko zajela sapo. Zbrala sem ves pogum, kar ga je v meni. Potem sem se pogledala ne v ogledalo, ampak v najgloblje globine duše in v najbolj skrite kotičke srca...

Uspeh tega gledanja še daleč ni bil tako lep in spodbuden kot bi moral biti. Na protno, kar ustrašila sem se sama sebe... To sem jaz? Tista nekoč neizkušena in nedolžna Pegica?

In potem... Sama ne vem. Moral je bil to sad mamine molitve? Pokleknila sem k postelji... Joj, Bog ve, koliko časa že nisem tako molila...!

Še več. Ne vzdržim več. Nekomu

moram razkriti svojo dušo. Moram jo očistiti, dati ji novega življenja.

Jutri bom šla k spovedi... Dobro vem, kako bo to težko!

Ampak pojdem, naj me še toliko stane...

V gosto temo mojega dolgočasnega življenja je posvetil droben žarek svetlobe: Minka je z odličnim uspehom končala učiteljišče. Da bo sreča še večja, ji je njena botričica obljubila, da jo vzame s seboj na počitnice k morju. Poleg tega ji je odprla še tekoči račun pri frizerki. Pa ji nisem nevoščljiva! Bog ji ohrani letoto in srečo, moji ljubi sestri Minkici!

Prejšnjo soboto me je Minka ovila z roko pod pazduho in me povabila:

„Pojdi z menoj, Pegica, saj imaš prosto popoldne! Greva ogledovat pravičnice zbirke barv in krojev pri gospodični Magdi!“

Sama še ne poznam Minkine šivilje, gospodične Magde. Ampak če je zadosti natančna za njen izbirčen okus, potem mora biti res umetnica v urezavanju in šivanju.

Držali sva se za roko in odšli z doma.

Navadno zaprta in tiha Minka, je bila vesela in razposajena ko iz kletke izpuščen ptiček. Njena mladostna razigranost se je lepo skladala s poigravanjem vetra, z vonji cvetočih dreves, piv-pivi obletava-jočih lastovk in z vso tisto bohotnostjo, ki je spodrivala zimsko mrtvilo.

Vse se je kopalo v soncu, v novem življenju in v parfumu narave.

Ne spodobilo bi se, da bi ravne Pegica kazila to mogočno pomladno harmonijo s svojo nesrečno navzočnostjo...

Zares sem sklenila, da hočem biti vesela, in bom! Zato sem si ovila okoli vratu novo ovratno rutico in izbrala svetlo sivo obleko. Skušala sem hoditi poskakovaje, tako kot Minka. Mimogrede sem sempatja poškilila v velika izložbena stekla, kako zgledava: kot pero letéča Minka ob malce zavaljeni Pegici... Tako sem bila zaverovana v to špijonazo, da sem se nehote zaletela v babico.

Babica je ena od naših bližnjih sosedov. Spominjam se je, ko sem bila še otrok. In se mi zdi, da še ni bila tako zelo stara, ko se je naselila med nami. Ker nismo vedeli kako ji je ime, zato smo jo zaradi neprestanega globokega žalovanja in zadržanega vedenja spoštljivo krstili za babico. Sedaj ji vsi tako rečemo.

Bila je velika prijateljica nas vseh: z mamo in z ostalimi domačimi, še celo z Janezom, ki jo vedno mori s svojimi skavtskimi dogodivščinami. Potem enkrat smo zvedeli, da se babica piše gospa Dragar. V srcu jo pa še vsak pozna pod imenom, ki ji ga je izbrala otroška iznajdljivost: preprosto in prisrčno babica.

„Kam gresta, deklici?“ je vprašala dobra starčica.

„K šivilji, h gospodični Magdi,

spoštovana gospa,“ je ponosno odgovorila Minka.

„Jaz tudi! Kakšen slučaj!“

Če že sreča igriva hoče, da si dve tako različni stoletji naročata obleko pri isti šivilji, pa hodimo skupaj.

„Veliko novih oblek, Minka?“ je vprašalo prejšnje stoletje.

„Ne,“ je prisiljeno skromno odgovorilo malo XX. stoletje... „Ampak, poglejte, kako srečo imam: botriča me bo za počitnice peljala z avtom na morje... Zato moram siliti gdč. Magdo, da mi bo pravočasno skončala krilo, bluzo in svilen rožnato obleko.“

Pa je tudi babica Evina hčer. Kljub tolakim gubam in gubicam in kljub lepim belim lasem, se še vsa pomladí ob **cunjah**:

„Ali me imaš rada, Minka..., ampak zelo, zelo rada?“

„Kako pa želite, da vam dokazem, da vas imam rada?“

„Ali se boš pokazala, ko boš pomerila novi obleki? Tako rada bi te videla v novem krilu in bluzi in v svileni obleki!“

Minka se ji je iskreno in tako lepo zasmejala, kot ona zna...

Mislila si je: kako simpatičen in privlačen je star človek čeprav je star — ali pa prav zaradi tega, ker v starosti iz same dobrote začne postajati spet preprost kot otrok — se kaže na videz otročjega zato, da drugim naredi veselje...

Potem je Minka spoštljivo in velikodušno obljubila:

„Ampak samo pod enim pogojem: da ne boste nikomur povedali,

da je krilo prekratko in preozko in bluza preveč prozorna ali obleka preveč prijeta ali...!“

„Niti besedice,“ je prav tako obljubila zrela doba.

„A to ni dovolj. Včasih vi toliko poveste, ne da bi usta odprli... Ali obljubite, da boste vse pozabili, kar boste videli?“

„Ničesar ne bom izdala. Molčala bom kot kamen!“ je pritrdila radovedna starčica.

„Torej izvolite naprej, gospa!“

Gospodična Magda je res imela pripravljene mojstrovine, kot tiste očarljive obleke vil v pravljličnih igrah. Minka si je hitro začela natičiti svilen rožnato obleko, katere kar ni mogla spustiti iz rok. Potem je pomerila krilo in bluzo. Krilo je bilo tako ozko, da ga je komaj oblekla, in mnogo prekratko (takrat je bila še mini moda...), in bluza s preglobokim izrezom... vse je bilo v tako čudnem nasprotju s časom ko je bila babica še dekle: leta 1900. Kako se je morala revica kesati obljubljenega molka! Še dobro, da je bila Minka sama toliko pametna in rekla gosrodični Magdi (ki ni po svoje naredila, ampak po Minkinem naročilu!):

„Sliša'no, gospodična Magda! Samo tole sem se premislila, če bi smela prositi, če bi izrez pri bluzi za spoznanje zaprl, in krilo malo spustili v dolžini in nekoliko razširili po šivih. Meni je sicer všeč tako kot je, ali pa še bolj moderno... ampak ne bi hotela, da bi me fantje sedili samo po zunaniosti. Hvala lepa! Torej za jutri? Veste, da odpotujem?... Gre-

va, Pegica? Ali bi šla rajši z gospo? Zbogom, gospodična Magda! Na svیدنje, gospa!“

„Ali se ti res tako mudi, Minka?“

Pogledala je na uro:

„Dobro. Ostanem še malo. Veš, ob treh moram iti na predavanje. Pa naj kdo reče, da ne moremo biti veseli današnje mladine! Vse sošolke hodimo na tečaj o socialnem vprašanju. Vas zanima govornik? Imena se zdajle ne spominjam. Ampak je izvrsten govornik. Mlad. Navdušen. Prepričevalen. Morda malo levičarski. Kaj vse nam pripoveduje!... Ne moremo se načuditi, kje jemlje tolikega znanja.“

Minka se je na hitro neparfimirala in odropotala z visokimi petami.

Ko smo ostale same je gospa Dragar odprla denarnico:

„Prišla sem plačat ostanek zadnjega računa, gospodična Magda!“

Magdi se je obraz veselo razjasnil:

„Tako hitro?... Oh, kako ste dobri, gospa! Če bi bile vse stranke tako točne kot vi!“

Potem se je Magda žalostno razgovorila:

„Ko bi megla potovati... Da bi šla na počitnice vsaj za nekaj dni. Ven iz te zatohle sobe. Ne daleč in ne predrago. Samo, da ne bi gledala vsak dan istih sten in ob stenah razobešenih urezanih oblek. Da ne bi bilo treba poslušati udarjanje ure vsako minuto, uro za uro, dan za dnevom... Da ne bi bilo treba skozi okno gledati na dvorišču lenega ma-

čka, kako se preteguje na soncu, kakor da se mi posmehuje... Da bi bila prosta vsaj osem ur, en delavnik, morda celo kar tri ali osem dni! Ne zahtevala bi več. Počutila bi se kot druga Magda, nova, z drugim srcem, močnejše razpoložena za delo.“

Babica ji je sočutno dejala:

„Januarja, draga. Takrat bodo vse naročnice na počitnicah. Zakaj si ne bi tedaj privoščila vsaj nekoliko počitka?“

Tedaj je Magdina žalost eksplozirala:

„Da. Januarja? Jasno, vse stranke so na počitnicah. A ker je za počitnice treba denarja, se nihče ne spomni na dolgove pri Magdi. In koliko moram vnaprej založiti! Za gumb, za podlogo, za razne okraske... Gospe in gospodične razkazujejo moje modele po salonih in plažah... Magda pa gnije v pozabljeni delavnici. Januar je najtežji mesec. Človek ima časa na pretek za premišljevanje... in za prenašanje vročine... In misliti, da bodo vse naročnice kar navalile, čim se bodo vrnile s počitnic: Ničesar nimam, da bi si oblekla: hitro potrebujem to... in ono... in še ono drugo... Hitro... h-i-t-r-o... HI-TRO... Saj bom potem vse skupaj plačala! In tako vse po vrsti! Sicer mi ne bi nič pomagalo, če postanem socialistka; ampak kako prav imajo v marsičem, kar oznanjajo!“

Res žalostni sva se z babico poslovili od Magde.

Bo še

KDO JE BOLJ INTELIGENTEN, ALI FANT ALI DEKLE?

Odkar je nekdo dejal, da je bila moškemu dana razumnost, ženski pa lepota, jih je mnogo, ki to trditev slepo sprejemajo. To tem bolj, ker v vsakdanji stvarnosti vidimo, da ni nobenega moškega, ki bi priznal, da je bedast, in nobene ženske, ki bi rekla, da je grda.

Površni duhovi bodo dajali prednost moškemu, stvaritelju znanosti in tehnike, ki briljira na govorniškem odru ali pri katedru in ki je leader resnice — in seveda tudi zmote. Tako delajo že od starih grških časov.

Feministi pa zatrjujejo, da je razumnost ženske bolj prodorna, bolj prefinjena in hitrejša od inteligence moškega, ki je bolj zapletena zaradi razmišljanja, bolj neodločna pred odločitvami in bolj počasna pred odločilnimi zaključki.

Stave kar dežujejo kot pri kaki nogometni tekmi. Vsakdo brani svoje moštvo. Kdo je bolj inteligenten?

Odločno odgovarjamo: nobeden. Ali pa, če hočete: oba. Saj sta dva različna načina biti inteligenten, vsak na svoj način. Moški je inteligenten po moško, ženska pa je inteligentna po žensko. Ni boljše formule za poravnavo nesmiselnega spora. Sodniki naj se odločijo za to rešitev.

Razlika spolov ne obstoja le v zunanjih oblikah, ampak sega tudi v višje zmožnosti in v razumnost samo.

To je jasno, da mora biti tako, ko je pa človeška inteligenca tesno v zvezi s čuti in s senzibilnostjo. Naša razumnost namreč ni čista in samotna, ampak utelešena in odvisna od čutov. Če priznamo, da je senzibilnost pri ženski drugačna kot pri moškem, je treba priznati isto tudi glede razumnosti. Različnim načinom čutenja odgovarjajo različni načini mišljenja. Moški dospe do resnice po sklepanju, ženska pa po intuiciji.

Pri sklepanju moški razmišlja, računa, dela načrte, predvideva

ovire, dela zaključke. Vse premeri in pretehta s pažnjo tenkočutnega trgovca. Njegovo geslo je: počasi pa sigurno. Rajši gre peš, da spozna kraj, kjer stopa, ped za pedjo. V letalu bi dospel hitreje, toda poti ne bi poznal.

Ženska pa jemlje zaradi intuicije letalo, s katerim pride veliko prej, kot pa ubogi pešec. Ženska navadno ugane s srcem in s tenkočutnostjo veliko preje, kot pa dojame z razumom. Medtem ko moški še razmišlja, ima ona že rešitev. Medtem, ko moški problem študira, ga je ona že uganila.

Moški pravi: bom pazil, kdo mi krade v tovarni. Ženska pa že pride z odgovorom: gotova sem, da je tisti Tine, ki mi ni prav nič všeč. In lahko prisežete, da je res.

Ker je moški več ali manj brez senzibilnosti in domišljije, je njegovo spoznanje bolj spekulativno, bolj hladno. Obratno pa ima ženska inteligenca plamene in barve kot ogenj. Vsemu, kar misli, devlje glasbeno ozadje, in vse, kar pove, pojasni s podobami.

Moški razum motri celotnost, problem od zgoraj, široke razgleda, kot če bi se razgledoval iz nebotačnikovega razgledišča po vsej okolici.

Ženska ne vidi gozda, pač pa drevesa; dojema potankosti, uvidi odtenke in opazi neopažene podobnosti.

Moški se opira na logiko idej, zaupa svojemu sklepanju, deluje v skladu s tistim, o čemer je prej razmislil. Ženska se pa opira na logiko dejanj. Namesto da bi se držala vnaprej izdelanih shem, se čudovito priliči okoliščinam, medtem ko se njen tekmeč ves zmede, kadar gre za nepredvideno stanje.

Moški skuša poznati že vnaprej tisto, kar ima za napraviti,

V razgovoru

ženska pa se znajde v vsakem položaju in najde zmerom rešitev v samem dejanju. Kot pri baseballu ujame ženska žogico v letu.

S tem nočemo reči, da ni intuitivnih mož ali spekulativnih žensk, ampak le to, da ima vsak spol nek prevladujoč stil za dosego resnice.

Prav je imel tisti, ki je trdil, da je lepota v različnosti. Skladnost in bogastvo zaročne in zlasti zakonske dobe se poraja ravno iz te različnosti spolov, inteligenc in duš, ki pa se ob združitvi dopolnjujeta in spopolnjujeta. Na ta način res lahko dva postaneta eno.

Poslovenil J. Š.

MLADINSKA RISTA

SPOMIN NA POČITNIŠKO DELO

Pred šolskimi počitnicami ste me v odgovoru na moje pismo prosili, da bi vam pisal, kako mi je šlo delo med počitnicami. Za mesec in pol sem šel s slovenskim prijateljem k poznani argentinski družini, ki ima veliko "estancijo" v provinci Santa Fe. Domačim sva pomagala pri delu na polju. Delajo večinoma s stroji. Ker me zanima mehanika, so mi celo traktor zaupali. Kako sva bila zadovoljna, ko sva opazila, da so ljudje "zunaj" (v notranjosti!) iskreno in naravno dobri. Tudi versko življenje, npr. nedeljsko mašo in domačo molitev vzamejo zelo pristržno. Moralno so zdravi in naravni. Najini starši so se že prej poznali s to družino. Rez sva se odpočila in okrepila na telesu in značaju. Kako lepo je srečanje z

dobrim človekom! Potem tudi sam postaneš boljši.

Prav vesel sem tvojega odgovora; še bolj pa tega, da si sam spoznal, kako važno je, da si poiščemo dobrih in plemenitih prijateljev. Res je, tako tudi sami postanemo boljši.

Rad ti tudi verjamem, da sta se s prijateljem odpočila, saj je resničen počitek mogoč le takrat, kadar se sprostí duh, razgiba telo in miruje vest. Srečno in še piši!

Z MARY SEM V PISARNI

Z Mary sva skupaj v pisarni. Jaz sem stara 22 let. Ona je protestantka in po starših Angležinja. V prostem času se odkrito pogovarjava. Namesto nje bi vas rada vprašala: njen fant zahteva od nje stvari, za

katero ve, da so dovoljene samo v zakonu. Če ne privoli, ji grozi, da jo bo zapustil. — Ko mi je to povedala, mi je bilo tako hudo, da sem domov grede v bližnji cerkvi s solzami v očeh iskreno zanjo molila — in zarec. Zelo ji želim, da bi bila srečna. Že ko sva se prvič srečali, se mi je zdela kot angel. Menda jo je mama vzgajala k tenkočutnosti in čistemu življenju. Kako naj ji pomagam?

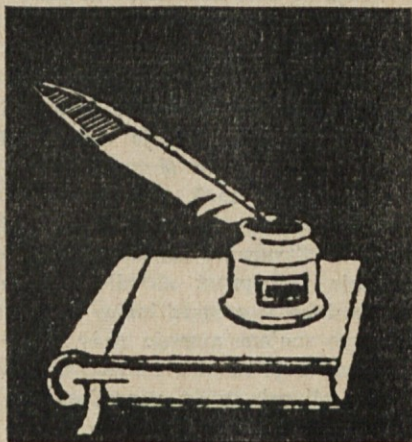
Moli za svojo prijateljico in bodi ji čobra, a nikdar vsiljiva. Končno bo morala svoj boj izbojevati sama — z božjo pomočjo. Odločitev bo njena in ti glei, da ji boš le v oporo — nikdar v nadlego. Le odločitve, ki izvirajo iz lastnega prepričanja lahko obrodijo dobre sadove.

Dekletu pa svetuj, naj s fantom resno govori, naj mu pojasni svoje razloge in gledanja. Če jo ima fant res rad, bo skušal razumeti, tudi če nima njene vzgoje. Če pa v fantu ni spoštovanja in razumevanja, tudi ne bo presobne nesreče, če se razideta. Gotovo bo našla slej ko prej fanta, ki si jo bo ne le želel — marveč tudi razumel. To imej pred očmi tudi ti sama, kadar boš stala pred isto odločitvijo.

Vedi, da mora biti tudi dekletova stanovitnost le znak ljubezni, nikdar strahu ali človeških ozirov. Biti stanovitna, zdržna iz ljubezni do nje, do bodoče družine, iz spoštovanja do zakona, je krepost; če pa so tvoji razlogi drugačni, ni nujno tako. Razlike pa poznata le Bog in ti, fant pa, če te ima res rad, jo bo verjetno čutil, čeprav morda ne razumel.

Hvala lepa za odgovor o smislu mladinskih organizacij! Zdi se mi, da bi bili fantje in dekleta tudi osebno bolj srečni, bolj polni in celo za našo skupnost bi bili bolj „produktivni“, če bi jasno in močno vedeli, zakaj živijo. Saj delamo ali študiramo, ampak zakaj? Samo za to, da se mi bo dobro godilo? Pozabljamo na dušo v telesu in da je ta duša ustvarjena za Boga. Nehote vsrkavamo materializem, ki ga izdihava družba, v kateri živimo. Sem preveč pesimist?

Gledati življenje kot je — to še ni pesimizem; če pa si zaradi tega greniš življenje in ne vidiš poleg temnih tudi sončnih strani — to pa je že pesimizem. Mislím, da se ga tebi ni bati. Jezus, ki nas je svaril pred „svetom“ in njegovim materializmom, gotovo ni bil pesimist, marveč najbolj objektivni realist, kar jih je kdaj živelo. Zato živimo koli-

kor mogoče intenzivno v svetu, ki ga je ustvaril Bog, a z veseljem upirajmo oči proti nebu, da ne pozabimo, da smo sredi sveta še vedno le popotniki. Glej na svet kot na svojo lastnino, ki jo uporabljaš, pa pazi, da ne boš postal suženj tam, kjer bi moral biti gospodar.

LEPOTA IN SIMPATIJA

Spoznal sem se z dekletom, s katero se morda kdaj poročim. Vse na njej mi je všeč, razen njene zunanosti. Je inteligentna, po srcu izredno dobra, je modra in skromna in poleg vsega me ima zelo rada. Ni pa nič posebno lepa, skoro bi rekel, da me njena zunanost celo nekoliko odbija. Ko premišljam, ali bi lahko postala nekoč moja žena, začnem prav zaradi te njene zunanosti dvomiti. Kaj pravite k temu?

Odg.: Ena od dobrin zakonskega življenja je tudi zadostitev in pomiritev spolnega nagona s pogostnim ljubezenskim telesnim združenjem. Da se ta smoter more dosegati ves čas zakonskega življenja, igra pri izbiri zakonca precejšnjo vlogo tudi medsebojna telesna simpatija, konkretno telesna moč, zdravje in lepota zakonskega partnerja. Ker naj po volji Stvarnika ženska lepota in zunanja prikupnost naredi ljubezen in zvestobo v zakonu lažjo, se morata po mojem mnenju prav resno vprašati, če ne bo morda nepriklupna ali celo grda zunanost vašega dekleta na dolgo dobo pome-

nila resno nevarnost za vašo zakonsko ljubezen in zvestobo. Že modri Sirah v Stari zavezi pravi: „Lepota žene razveseljuje moža in veča v njem voljo, da bi jo posedoval“ (Sir 36, 24). Velja pa seveda tudi obratno, da namreč po zunanosti nelepa žena ne vzbuja posebne želje po združenju in tako more biti možu v resno nevarnost, da bo iskal drugje to, kar pri svoji ženi ne najde.

Krepi si voljo

Tudi ne govori: „Nimam talentov!“

Ako jih morda v resnici nimaš pet, jih imaš tri, ali vsaj enega.

Prideni temu še odločilni „hočem“, pa se boš v nekaj letih veselil lepega uspeha! Varuj se pa, da morda edinega talenta ne zakoplješ!

Kaplja še kamen zvotli, ne s silo, ampak le s čestim padanjem.

Ne pričakuj, da ti bo močna volja pripomogla do takojšnjih uspehov. Zato ne popuščaj in ne kloni!

Tudi veleum ne zmore ničesar brez vztrajnosti.

Vergilij je skozi dvajset let popravljaj in spopolnjeval Eneido.

Dante je trideset let klesal svojo „Božansko komedijo“. Fenelon je osemnajstkrat preuredil „Telemaha“.

Slavni Edison je po cele noči — in to skozi deset let — preždel v delavnici, da je svetu mogel pokazati svoje iznajdbe. V najhujšem delu tudi po dvajset ur na dan!

V ♥ DRUŽINI

Pogovor z ženo

V julijski številki Duhovnega življenja sem vam predstavila izrazitega narodnega delavca ne iz kake klavrne zadrege za obljubljeni prispevek uredniku. Ne! — Za zgled in opomin vsem onim, ki še stojе ob strani, sem vam ga predstavila. Živo se namreč zavedam, da naši skupnosti zmanjkuje idealistov, ki bi bili pripravljene vsaj nekaj prostega časa in svojih sposobnosti njej žrtvovati. V pretežak voz je vprežena peščica delavcev, — kaj če obnemore. Tudi me, žene, slutimo vrednost takega dela in vemo, da brez žrtev ne gre. Vendar domače ognjišče nam je bližje in smo v skrbeh zanj, če se mož preveč posveti javnemu delu. Je ta skrb utemeljena? Spomin mi uhaja na gospo, ki je vse življenje zvesto spremljala svojega soproga pri njegovem javnem delu. Kako se je vživljala, žive-la, živi, misli in gleda? Ta „kako“ me je napotil, da sem se odločila, da jo obiščem. Jesenski večer je s svojo duhtečo lučjo zalival vilo gospe Smersujeve, ko sem pozvenila na vratih. Prijazna gospa mi je odprla, me povabila v sprejemnico, ki jo krasi ponosna knjižnica. Prevzame te prijeten občutek, da tu živi dograjena družina z globokim estetskim čutom. Nobene prisiljenosti ne opaziš, objame te prijetna domačnost, ki tako tople vpliva na najin razgovor, da sem brez zadrege vprašala.

1. Gospa, vem, da ste žena javnega delavca. Ste zato kaj pri-krajšani v svojem osebnem in družinskem življenju?

Razumljivo je, da aktivni javni delavec porablja za to delo svoj prosti čas, čas, ki bi naj bil posvečen družini, čas ko bi naj hodil z njo na izprehod in se pogovarjal z ženo in otroci. S tega vidika je družina gotovo prikrajšana, ima pa po drugi strani zadoščenje, da mož oziroma oče ne misli in dela samo za svojo majhno družino, ampak dela za veliko narodno družino.

2. Ste si kdaj želeli, da bi vaš mož opustil javno delo?

Bili so včasih trenutki, ko sem to želela. Bilo je to v domo-vini, ko je hodil na volilne shode in ga po cele tedne nisem videla. Nepopisno hudo je bilo med komunistično revolucijo, ko je bil za-poslen od zgodnjega jutra do pozne noči. Številni obiski vaških stražarjev, posveti z legionarji in sodelavci iz raznih organizacij. Vdor komunistov v hišo, večni nemir in strah pred Gestapom, ki ga je iskala. Čeprav se je v obeh primerih srečno izmaknil veliki ne-varnosti, so vendar bili težki dnevi.

3. Ste mu kdaj prigovarjali, naj opusti javno delo?

Ne, tega nisem storila, pač pa sem mu svetovala, naj to delo nekoliko omeji. Želela sem, da posveti svojim štirim otrokom vsaj malo svojega časa.

4. Ste mu pri njegovem delu kaj pomagala?

Tudi! Včasih sem ga spremljala na zborovanja, mu pisala krajše stvari na pisalni stroj, pozneje je to delo v Argentini opravljala hčerka. To je bila direktna pomoč. Važnejša se mi zdi indi-rektna. Dobro voljo, ki jo je našel doma ob povratku s številnih zborovanj in sej in pomenki, ki so se nanašali na težave, so mu bili dragocena opora.

5. Samo eno vprašanje še, gospa. Odkod ste črpali moči, da ste vzdržali, da mu niste nasprotovali in da ste mu celo pomagali?

Ta moč se nama je rodila iz prepričanja, da je božja volja, da postavimo vse moči v dobro bližnjega. Javno delo je dejanski izraz najvišje Kristusove postave: „Ljubi svojega bližnjega!“

Trda noč je bila, ko sem se poslovila. V meni pa se je razprostrla kot čudovita ljubljanska ravan široka želja: Daj Bog, da bi ta razgovor vzbudil novih oplajajočih sil, da bi drevesce slovenske skupnosti rodilo cvet in sad.

Bogdana Zupanova

5' kramljanja

Škofov zavod – Adrogué

Vsakokrat ko odhajam iz tega našega zavoda, me obide neka skrb, da morda nismo ob času spoznali vrednosti.

Na rokah nam je bilo prineseno, za vse poskrbljeno, pa nismo uvideli in sprejeli. Kakor zaklad, ki smo ga zavrgli.

Dovolj je, da odrinemo tista mrežasta vratca s ceste in stopimo noter.

Slika našega dobrega škofa begunca sredi zelenega vrta; sveža tihota v urah učenja: živa in topla privlačnost Prijatelja v kapeli; skrbno očetovsko oko slovenskega duhovnika, pa dobrotna roka, ki nevidno streže; in potem živ-žav in pesem in mladost, slovenska mladost!

Slika ni končana. Manjkajo mladi, ki so pred petimi, desetimi leti bili na mestu današnjih gojencev, pa so danes že trdna opora naši skupnosti. V čistem, krepkem duhu in zdravem, zmernem življenju zavoda so bili skovani. V sebi nosijo pečat zavoda in s svojim delom mu pišejo spričevalo.

A mi pomišljamo. Da so zavodi za otroke, ki nimajo urejenega doma ali jim starši niso kos. Res, so tudi taki zavodi. A naš ima drugo poslanstvo.

Kako ne bi sprejeli ponudbe nekoga, ki nam hoče pomagati pri odgovorni vzgoji naših otrok. Pomagati zgolj iz ljubezni do slovenskega

človeka. Pomagati v tisti dobi, ko otroka tako vleče v družbo, ko materina in očetova beseda stopata v njegovih očeh na drugo mesto. Nekdo bo zasedel mesto prijatelja in zaupnika našega otroka v tej dobi. Zakaj ne bi bil to slovenski zavod, slovenski duhovnik, slovenska družba. Vzgoja staršev, ki je do te dobe v glavnem že vtisnjena — taka pač, kakršna je — z otrokovim bivanjem v zavodu nikakor ni prekinjena. Od tedna do tedna je sicer v krajših srečanjih še učinkovitejša. Zavod na to vzgojo gradi, jo dopolnjuje. Koliko otroku da, česar mu nismo mi. Pet let kovanja mladega človeka z ljubeznijo v rokah slovenskega duhovnika in z nenehno pomočjo od zgoraj je za otroka ogromno življenjsko bogastvo. In zakaj ne bi šteli v dobro tudi odpoved staršev, ki jo doprinesejo, zlasti matere, z gojenčevo odsotnostjo od doma; praznoto, ki nastane, bojaznijo zanj, kar pa se obrestuje z duhovnimi vezmi z otrokom, ki jih v molitvi spleta Bog.

Če zapišem končno misel, je gotovo ne samo v svojem imenu, ampak le kot ena od mnogih mater, ki imajo sina ali vnuka gojenca: Nikdar ne bom mogla zadosti zahvaliti Boga in zavod za tistih pet bogatih let.

M. B.

Odprto srce

„Ljubezen je potrpljiva, je dobrotljiva“ — tako je zapisal sv. Pavel, mogel bi pa dostaviti tudi to, da je iznajdljiva. Ne naveliča se iskati novih načinov, kako bi zbližala tiste, ki so potrebni pomoči, in one, ki morejo pomagati.

Francoski katoliški dnevnik „La Croix“ je za božič poskrbel pomoč materi, ki z lastnimi sredstvi ni mogla oskrbeti težke operacije in zdravniške nege svoji na srcu bolni hčerki. Časopis je objavil poziv „odprto srce“, naj dobri ljudje za božič kot pastirji k jaslicam prinesejo ali pošljejo svoj dar upravi lista. „Pastirci“ so res prišli, osebnic in po pošti so prihajali darovi, majhni in veliki, tako da se je za novo leto mati mogla že zahvaliti s tiskanim pismom vsem dobrotnikom. Še bolj kot svoje presenečenje nad darovi izraža veselje nad ljubeznivostjo in medsebojno povezanostjo vseh božjih otrok, kar izpričujejo poslani darovi. Uredništvo lista je že po nekaj dneh naručje moralo zaključiti zbirko, ker so darovi preseglj potrebno vsoto, zamudnike, ki so poslali še potem, so pa opozorili, da bodo njihov dar porabili za podobno operacijo.

Doneči glasniki — za ugasle oči

Za človeška občestva nastajajo nove naloge in odgovornosti — lajšati trpljenje njim, ki so jim ugasle oči in ki jim je odmerjena le stiska dneva: da bi iz tega trpljenja zajemali novih moči.

Med evropskimi deželami ima prvenstvo Zapadna Nemčija, ki je prva doumela blažiti gorje oslepelim. Tudi tem se sedaj nudi možnost, da po zvočnem traku zajamejo vsebino knjige, ki je bila prenesena na slušne trake.

V knjižnici za izposojevanje teh tekstov je med nakaznicami vpisano tudi ime: Josef Kardinal Frings, Köln: kajti cerkveni knez je že v visoki starosti in skoro slep. Od visokega cerkvenega dostojanstvenika do preprostega delavca so člani te človekoljubne socialne ustanove mnogi, katerim je vid za vedno obmiroval. Zelo raznovrstne so ponudbe za snemanje na slušne trake. Na razpolago so šahovski tečaji, povesti, romani, potopisna dela, najpomembnejša dela svetovne literature in celo operni teksti.

Vodja centralne biblioteke za pisavo slepih in največje knjižnice za izposojevanje trakov v Hamburgu je filolog dr. Rudolf Nikolussi, ki je tudi sam oslepel in se dobro zaveda ceniti to ustanovo za svoje sotrpine. Ugotovil je, da je slepim le z velikim trudom mogoče se proučiti branju knjižnih tekstov sestavljenih po tako imenovani „Braillovi“ pisavi za slepe. Po štiridesetem letu je priučenje skoro nemogoče. Po iznajdbi magnetofonskih trakov pa je zadobilo življenje oslepelih nov smisel.

Izposojnina teh trakov je brezplačna, za dostavljanje po pošti v posobnih kasetah se ne zahteva nobenih pristojbin. Te izposojevalne knjižnice, ki delujejo že nad 12 let v Hamburgu, Berlinu, Marburgu, Münstru in Stuttgartu ima na razpolago vsaka 1.600 knjižnih del. Povprečno je za vsako knjigo povzeto pet trakov z nekaterimi izjemami n. pr. ameriške pisateljice Margaret Mitchell „V vrtincu“, ki je povzeto na 15 trakov, in ker je tekst knjige zelo obširen, traja njegovo razvijanje 43 ur.

Uprava teh knjižnic si prizadeva, da bo imel lahko vsak član vso literaturo na razpolago. Naročila prihajajo iz vse Evrope, Izraela in tudi iz Južne Amerike. Ne manjka pa tudi mnogoterih ganljivih zahvalnih pisem, ki prihajajo dnevno od povsod.

T. E.

Družinska pošta

NAŠI FANTJE — VOJAKI

Vedno več naših fantov odhaja "vojake služiti". Doslej jih je bilo več na še doma rojenih, nekaj v taboriščih ali pa so kasneje prišli iz domovine. Z možem ne prosiva za recept, ampak za vaše mnenje o moči nemoralne in protiverske nevarnosti, v kateri se morejo znajti fantje med vojaško službo. Bodo ostali naši fantje v tem času pošteni in duhovno močni?

Fant in dekle bosta prej ali slej zapustila varni družinski krog in stopila v svet. Vojaška služba je za fanta tak korak, je preskušnja vse desetletne vzgoje. Postavil se bo na lasne noge tako v dobrem kakor v slabem. Vojaška služba sama na sebi ni rujno fantu v kvar, dala mu bo samozavesti, navadil se bo samostojnejšega življenja in mišljenja. Ne mislite le na to, da bo morda slaba družba na fanta vplivala, skušajte ga opozoriti, naj tudi njegov dober zgled vpliva na tovariše. Med

vojaki bo našel veliko dobrih fantov iz zdravih družin, prav kakor tudi ne bo manjkalo propalic. Od njegove cdločlive to odvisno s kom se bo družil. Pa na zakramente naj ne pozabi, saj to imel priliko zanje in vojaškega kurata, ki mu bo tudi lahko pomagal, če bo treba.

Le s'rahu nikar. V življenje naj fant stopi pegumno, poln zaupanja vase, v vzgojo, ki jo je prejel in v Boga, ki ga spremlja povsod.

DOMA NI SVOBODE

Danes poudarjajo, da narod niso samo ljudje živeči na domovinski zemlji, ampak vsi, ki z narodom čutijo in z njim sodelujejo za ohranitev ter rast vseh njegovih vrednot. Kako lepo poslanstvo emigracije bi bilo v tem, da bi doma odkrivali in podpirali tiste ljudi in pojave, ki so z nami istih misli in srca, in obsojali pojave (ne ljudi), ki so krivi, da so vladarji slovenske zemlje ljudje, ki so jo oskrunili in zaslužnili, ne osvobodili. Tako ne bi metali vse v en koš: pri nas je vse dobro, doma vse slabo. Kako sodite?

Popolnoma pravilno presojate. Emigracija je res del naroda in se ne sme zapirati v umetne okvirje. Vplivati mora na ostale dele naroda, sicer je svoje poslanstvo zgrešila. Prav ima'e tudi, da je najprimerneje iskati v prvi vrsti stike z rojaki doma, ki so podobnega mišljenja z nami, kajti poleg ljubezni do Slovenije nas družijo z njimi enak ali vsaj po-

doben svetovni nazor. Pri vsem tem pa res ne bomo nikdar dovolj poudarjali, da gre naša obsodba zmoti, da pa moramo biti polni razumevanja do teh, ki se motijo. Seveda tudi otročja lahkovernnost ni na mestu; če se mi bolnik smili, še ne pomeni, da ga je treba pripeljati v hišo in pustiti, da okuži lastni dom.

Začetek našega dela je res stik z ljudmi, ki doma trpe in ki si žele opore. Ostalo bo prinesel čas.

PRIČEVANJE DOMOBRANCEV

Kako lepo je bilo pred 25 leti v Vetrinju prav v dneh maja in junija. Čeprav so bili dnevi polni žalosti, pa tudi polni idealizma, molitve, borbenosti, mladega zagona. Iz nazaj pos'ave skupine sem se iz naše vasi rešil samo jaz. V Kočevju so ostali trije bratje, več fantov iz vasi, že prej so na njihovem domu ubili nevesto Marijo in njene starše ter brata. — Ko so nas vračali, smo malo govorili. Ta molk se me še danes drži. Zdi se mi, da bi oskrunil spomin tistih, ki so radi, če bi prazno govoril. To hočem reči: mislim, da včasih preveč z lahkoto govorimo o težkih stvareh, ki se jih da zares pribiti in potrditi samo z dejanjem. Teda mlajšim, fantom in dek'om, pa tudi otrokom, bi pa morali še več in bolj dostopno govoriti o prestanem trpljenju, čeprav nas to stane. Med starejšimi pa bod' mo edini v stvarerh, o katerih pred 25 leti nihče ni romišljjal, da bi mog'e biti drugače. Kaj pravite?

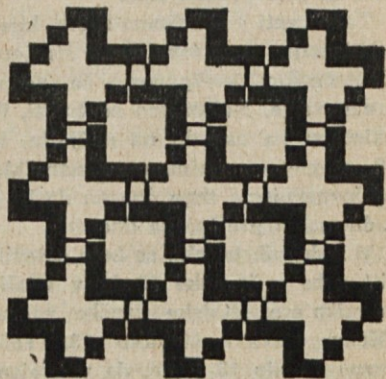
Lahko vas razumem, ker se tudi

mene drži isti molk. Res je, da ne govorimo radi o tistih dneh, ki so bili strašni, pa tudi polni veličine. Človek ima občutek, da je nevređen govoriti o trpljenju in žrtvah naših mučencev.

Vendar, čeprav je bilo táko zadržanje morda pravilno nekaj let, je danes ob novi generaciji, ki odrašča, prav gotovo napačno.

Treba je govoriti brez strasti, govoriti resnico! Če smo priče, moramo pričevati najprej v svoji lastni družini, potem v ožjem krogu, potem pred vsem svetom. Prepričan sem, da smo si še danes po 25 letih edini v bistvenih rečeh, a o teh nikdar ali le malokdaj govorimo. Prepiramo se o malenkostih, o otenkih, o različnih poteh — morda prav zato, ker ne govorimo o velikih resnicah, ki nas družijo.

Zato je čas, da spregovorimo o teh resnicah vsi, od preprostega očeta, ki ga skrbi za vsakdanji kruh tare včasih tako, da pozablja na idealizem, ki ga je gnal pred četr t sto-

letja, pa do izobraženca, kronista in vojaka, ki molčijo iz strahu, da ne bi vredno pcdali zgodovinskega trenutka.

Vendar govoriti je treba; govoriti s spoštovanjem, a jasno o dogodkih, kakor smo jih doživeli. Ob sodbo pa prepustimo zgodovini in Bogu. Hvalimo Ga, da nas je izbral za priče in ne za sodnike.

ODPUŠČENI IZ SLUŽBE

Več mojih prijateljev je bilo odpuščenih iz službe pri istem podjetju. Zaradi podobnih primerov bi vprašal, kako ali če sploh je, odpuščen delavec z zakonom zaščiten. Odustili so jih, ne da bi jih izpla-

čali. Koliko je gospodar moralno za to odgovoren bo odgovarjal Bogu, ampak delavci, družinski očetje in starejši moški in ženske pa ostanejo na cesti na videz brez zaščite. Hvala za pojasnilo.

Delavec je po argentinskem zakonu deloma zaščiten. To pomeni, da mu mora podjetje izplačati odpravnino, kadar ga iz službe odpusti. Ta odpravnina je višja ali nižja z ozirom na število let, ki jih ima delavec v podjetju. Če poznate primer, da je bil nekdo odpuščen brez vzroka in brez odpravnine mu svetujte, naj gre h kakemu vestnemu advokatu, ki bo v njegovem imenu iztirjal odpravnino.

PRAZNOVERJE NAMESTO VERE

V Avstriji so pred kratkim postavili vprašanje stotim obratovcdjem, če so praznoverni. 28 jih sploh ni hotelo odgovoriti, 72 pa je po dolgem oklevanju prikimalo. Vsi po vrsti pa so menili, da so njihovi podrejeni v obratih zelo praznoverni.

Tako cveti v sodobnem svetu, kljub tehnizaciji, načrtovalnim strojem, elektronskim možganom, še vedno praznoverje. Ne smemo se čuditi, če naletimo na zapadu na podjetja, ki 13. v mesecu načelno ne naročajo, poslovna pisma tega dne pa datirajo z datumom prejšnjega dne.

V sodobnih hotelih se boje oštevilčiti sobe s številko 13 in v letalih marsikateri letalske družbe zaman iščemo sedež s številko 13. Tako ravno število 13 priča, da v dvajse-

tem stoletju še nismo opravili s praznoverjem.

Prav tako so še danes priljubljeni razni „nosiči sreče“: dimnikar, kukavica, konjska podkev in štiriperesna deteljica.

Trgovci dobro zaslužijo s prodajo raznih obeskov, „ki preganjajo zle duhove in varujejo pred nesrečo“, tako za okrog vratu kot za v avtomobile.

Mnogo časopisov objavlja tedenske, mesečne ali letne horoskope in marsikateri sodobni bralec poišče in prebere najprej svojo „srečo ali nesrečo, ki je zapisana v zvezdah“.

Tako so mnogi v sodobnem času, ki so se „znebili vseh verskih predsodkov“, zamenjali vero s praznoverjem.

Ribičeve sandale

Morris West — Pavle Rant
Ilustriral: Hotimir Gorazd

„Tudi Leone vas ceni in v Državnem tajništvu ste zelo dobro zapisani. Vsi ti pa so tudi zelo važni viri novic. In vam prav gotovo ne bi bilo prav, ako ne bi mogli teh stikov obdržati, če bi se — recimo — pojavila kakršna koli težava, ki bi jim utegnila škodovati.“

„To mi je bilo že zdavnaj jasno, zato me pa toliko bolj zanima, zakaj ste ravno sedaj načeli to zadevo?“

Campeggio je zgrbančil ustnici in si ogledoval svoji dolgi, pa lepo negovani reki. Potem pa je naravnost vprašal:

„Ali mislite živeti skupaj s Chiaro Calitri?“

Faber je zardel.

„Tako sva mislila.“

„Dovolite mi tori, da vam svetujem: nikar ne storite tega sedaj. In ne razumite me napak. Vaša zasebnost me ne zanima.“

„Jaz tega pravzaprav ne bi imenoval zasebnost. Ves Rim ve, kako stvari stojijo, in menim, da je tudi v Vatikan zašla ta all ona čenča.“

„Dokler je samo čenča, to še ni javen škandal. Le ta pa bi utegnil škodovati postopku, ki ga

je ona začela pred cerkvenim sodiščem.“

„Trenutno je proces zastal,“ ga je surovo prekinil Faber. „Vse so odložili čakajoč, da bo Chiara doprinesla nove dokaze. Doslej jih pa še ni našla.“

„Če sem prav poučen, uspeh postopka zavisi v navedbi pomanjkanja namere.“ Campeggio je začel kracati nič pomenjajoče figure na belem prtu. „Če bosta mogla dokazati, da je Calitri sklenil zakon brez namena izpolniti vse obveznosti, tudi obljubo zvestobe, potem, potem bi bilo moč pričakovati ugodno sodbo.“

Faber se je vzravnal.

„Kako pa naj se dokaže, kar živi samo v človeški glavi?“

„Z zapriseženo izjavo in pa s pričevanjem vseh, ki so slišali govoriti o tej nameri pomanjkanja namena.“

„Poskušala sva že najti take priče, pa nisva nikogar našla. Prepričan pa sem, da Calitri ne bo podajal izjav proti samemu sebi.“

„Morda bi pa to storil, če bi prav pritisnili?“

„Kako naj bi ga pritisnil?“

Prvič se je zdaj Campeggio obotavljial z odgovorom. Molčal je nekaj trenutkov, potem pa premišljeno dejal:

„Nekdo, ki stoji prav tako visoko kot Calitri, in zraven še tako racimo, svojevrstno živi, je kaj lahko ranljiv, če napad pride iz kroga ljudi, ki jih je nehal varovati ali pa porivati v ospred-

je. V tistem čudnem svetu, v katerem živi, ni nič stalnega: danes ti vpijejo živio, jutri te pa zavržejo. Vedno pa ostane nekaj ranjenih src, ki žele na široko pripovedovati o razočaranjih. In ko boste nekoč slišali dovolj takih zgodb, bi lahko šli govorit s Calitrijem.“

„Svetujete mi torej, naj bi se zatekel h Calitriju. To bi bilo izsiljevanje.“

„Ali pa pravica,“ je odvrnil Orlando Campeggio.

„Čeprav bi tako izsilil iz njega karšno koli izjavo, še vedno bo lahko trdil, da je bil žrtev neprimernih pritiskov; postopek bi bil tako ničen kot ničen zaključek.“

„To pa morata tvegati, jaz bi vama utegnil pomagati pri vajinih zasledovanjih.“

„Vi? — kako pa vi do tega pridete?“ je Faber žolčno vprašal.

„Rad vas imam po svoje pamenim, da oba, vi in Chiara zaslužita večjo srečo. Nič mi ne bi bilo bolj všeč kakor padeč tega človeka. Je sicer skorajda nemogoče, a če Chiara dobi pravdo, ga bo temeljito prizadelo.“

„Kako da ste tako žolčni nani?“

„Na to vprašanje raje ne bi odgovoril.“

„Po mojem bi morali odkrito govoriti, če so nam že cilji isti.“

Rimljan se je vdal. „Res je. V Rimu itak ni mogoča nobena tajnost. Tri sinove imam in eden dela v ministrstvu pri Calitriju;

na smolo je prišel pod njegov nesrečni vpliv. Calitri je osebno zelo priljuden človek, nima pa nobenih pomislekov, kadar hoče doseči, kar si je namenil.“

„Kakšna umazanost!“

„Vse mesto je zelo umazano,“ je dejal Orlando Campeggio, „in pogosto se sprašujem, kako ga le morejo imenovati mesto svetnikov.“

Medtem, ko se je Faber bolešno ukvarjal s tem razgovorom, se je Chiara sončila v Fregenah. Njena svetla in vitka postava je vzbujala pozornost med mladimi kopalci in nekateri so v znak odobravanja zažvižgali, ko so jo srečali. Varna se je počutila za temnimi očali in neopazno je lahko spremljala s pogledi srečujoče občudovalce. Še bolj ležobno se je raztegovala na pesku in počutila se je nad vse srečna. Bila je mlada, čedna in ljubljena. In Faber je bil ob njej, ki se bo boril. Še nikoli v življenju ni bila tako svobodna.

To ji je bilo vseč in vsak dan si je hotela več svobode. Davi je jokala kakor nora in v najbolj domačem tonu preprostih besed ozmerjala Fabra, češ da se preveč obotavlja za razgovor s Campeggiem. In ta pesem bi se ponavljala iz dneva v dan, kaiti zdelo se ji je, če ne bo dala duška vsej svoji volji, da ne bo mogla ljubiti.

Polom zakona s Calitrijem jo je uničil in čutila se je izgubljenost; kakor košček papirja, ki ga veter premetava. Nekaj časa se ji je celo zdelo, da kot ženska sploh ne živi več. Šele zdaj se je spet zavedla: ni pa to bila več prejšnja Chiara, ampak drugačnana, in ni ga, ki bi jo mogel uničiti.

S peskom se je igrala in ga spuščala skozi stisnjeno pest, da je počasi rastel kupček ob njenih nogah. Domislila se je peščenih ur, ki merijo čas ob drobnem presipanju zlatečega se peska. Še iz otroških let jo je gnal čas in želela je, da bi bil hiter njegov korak. Ko je bila še kot otrok pod očetovo streho, si je želela, da bi jo poslali v zavod. V tem je vedno hotela samo rasti in rasti. Ko je dorastla, si je zahotela poroko. Potem se je pa čas ob grenkem zakonskem razočaranju odprl na široko v neznosna leta brez ljubezni. Zdelo se ji je, da je za vekomaj navezana na človeka, ki ni znal ceniti njene ženskosti in jo je celo poniževal. Končno je prešla v historijo in s tem zbolela. V bolnišnici so vestne bolničarke tiščale vrata pred smrtjo, zdravniki pa so se marljivo trudili odpreti ji novo življenje. Nič ji ni bilo do življenja, celo borila se je proti zdravniškemu naporom, a ti niso odnehali v svoji vnetosti: koncem koncev so ji dokazali, da se bolečina v teku let zmanjša. Če pa nekdo hoče bežati pred bolečino,

ga bo ta zasledovala in to vedno bolj strašno, kakor bi krvnik čakal pod vislicami na obsojenca.

Zato je treba bolečini napovedati boj, kajti le tako se da doseči neke vrste premirje, ki je vsaj znosno.

Chiara je sama sklenila pogodbo z življenjem in je tako uživala vsakdanjost mnogo bolj, kot pa je od premirja mogla pričakovati. Izbrala si je zrelega moškega, ki ji je poleg strastnosti znal nuditi tudi varstvo. Zreli moški se navadno kretajo z večjo mero oblasti v širnem obdajajočem jih svetu. Njena družina ni odobravalta tega razmerja, vendarle ga ji niso prepovedali. Čeprav se ni smela poročiti, je kljub temu živela ob moškem, ki je nanjo pazil. Cerkev jo je sicer obsojala, a do javne obtožbe ne bo prišlo, dokler bo vse v največji tajnosti. Njeno okolje je spočetka neka mrmralo, a se končno vdalo. Ni bila popolnoma svobodna, tudi ni uživala popolno varstvo in ljubezen v vsej celoti, a vse tri postavke so ji nudile z lahkoto znosno življenje.

A rešitev vse zadeve v tem ni bila. Dogovor z življenjem ni bil tako enostaven, kakor je sprva mislila. Motila jo je drobna prepoved, ki ji je utegnila podreti ves zerajen svet. Verovala je v Boga in v nauk Cerkve. In dobro je vedela, da bodo za vekomaj zavrženi tisti, ki povzročajo božjo jezo. Tako je ves čas stopala po žici ob robu prepada. Vsak čas

bo lahko dogovoru z življenjem konec, in potem?

Še bolj so jo motile druge drobnarije. Zakaj je morala prav njo doleteti krivica lažno sklenjenega zakona? Zakaj jo je živčni zlom gnal v samomorilno misel? Zakaj? Ali je morda Bog takšen, da odpušča krivico in obenem kaznuje tiste, ki zaradi krivice trpé? Ni in ni našla tolažilne besede v tej zapletenosti misli, ki so jo prešinjale. In niti vdati se ni smela preveč takšnemu razmišljanju, da ne bi spet zapadla v znake norosti. Edina pot pozabe je bila v ljubezni in strasti.

Vlažen zrak jo je prevzel do kosti in ogrnila se je. Lepo zagorel mladenič ji je požvižgal in povabil k sebi, a se ni zanj zmečila. Nasprotno je še urneje stopila v smeri proti avtomobilu: kaj pa ve takle fant o življenju! Jurij, da, Jurij, to je človek z življenjem, Jurij, ki jo spremlja v njenih težavah in jih odvrtača, kolikor more. Tisti trenutek si je zahotela njegov objem.

Jezuitski general Rudolf Semmering je na letališču Fiumicino čakal svojega podrejenega člana iz Djakarte. Čakanje je moralo biti sila važno, kajti Semmering je bil znan kot zelo zmožen človek, ki ni tratil časa.

Z letalom bi moral priti Francoz Jean Télémont, v Rimu popolnoma neznana oseba, saj je dvajset let pretolkel skorajda v izgnanstvu v daljnih provincah na

Kitajskem, v Afriki, Indiji in Indoneziji. Čeprev je bil Télémond uradno samo navaden duhovnik, še kaplan ne, vendar je bil spoštovana osebnost besede, tako da mu je Semmering moral prepovedati učenje in širjenje njegovih del, sicer bi prekršil obljubo pokorščine!

Dasi so mu dovolili popolno svobodo v študiju in tudi dopisovanju s prijatelji, je vendarle od zgoraj ukazani molk bil za znanstvenika Télémonda večja kazen kot bivanje v izgnanstvu. Pogosto je vest Semmeringu očitala, da je tako bistrega moža prisilil k molku. A znova in znove se je vračal k začetnemu prepričanju, da ima pred seboj pač silno nadarjenega duha, ki bo znal samega sebe prekositi, ako se bo uklonil disciplinskim predpisom in obenem v molku umel utrditi svoja dognanja. Sicer pa, prodornost neke ideje zavisi tudi od časa in okolja. Semmeringa je manj skrbela herezija kakor pa duševno razpoloženje, ki ne bi umelo novih pogledov na resnico in bi jih tako označilo za herezijo.

Pokorščina je končno preizkušnja redovnikovega značaja; z njo izpriča svoje sposobnosti služiti Gospodu v okolju zaupanja. Čas preizkušnje je za Télémonda že pretelkel. Zato je Semmering vedel, da bo prav kmalu nakazal Télémondu, naj se znova poda na pot, kjer ga bodo obdajale vse mogoče skušnjave kot nikdar prej in napađali zavidljivci: a uspeti mora, saj bo na tej poti užival vso pomoč

reda in ne bo zadeva discipline. Semmering mu je zato hotel pomagati, iz srca in obilno, kakor to pač zasluži vsak sin od svojega duhovnega očeta.

Zvočniki so napovedali prihod BOAC aviona iz Djakarte, Rangoona, New Delhija, Karachija, Beiruta. Semmering je vstal, si poravnal talar in se usmeril k vratom carinarnice, da bi tam pričakal svojega izganca.

Jean Télémond je bil taka pojava, da bi v vsaki družbi zbujał pozornost. Meril je meter triinosemdeset, bil slok in zravn, malce posrebrjenih las in živih plavih oči mladostnika. Črna duhovniška obleka je na njem bila kakor vojaška uniforma. Rumenkasta polt in gube okrog ust so bile edina priča težkih dni življenja v eksotičnem svetu. Pozdravil je svojega predstojnika z vsem dolžnim spoštovanjem, potem se pa obrnil k postreščku, ki se je trudil naložiti tri težke kovčke.

„Dobro pazite nanje, celo življenje dela je v njih!“ Zatem je spet spregovoril s svojim generalom: „Zdelo se mi je, da ste me predstavili. Zato sem pobasal vse papirje s seboj.“

Semmering se mu je blagohotno nasmehnil. Redkokdaj je to storil.

„Prav imate, oče, predolgo ste že živeli v daljnih deželah. Zdaj vas pa potrebujem tukaj.“

Télémond se je hudomušno nasmehnil: „Bal sem se, da me boste spravili v klešče inkvizicije.“

Tudi Semmering se je zasmel

jal: „To pa še ne! Dobrodošli, oče, med nami!“

„Vesel sem, da sem spet med ljudmi,“ je dejal Télémond. „Nekaj težkih let je za menoj.“

Vstopila sta v čakajoči avtomobil. Semmering se ni nadejal srečanja s tako bistrim in rezkim človekom. Prav do dna srca je bil zadovoljen s prišlekom. Saj to ni bil znanstvenik, ki se izgublja v oblakih. Zato mu je odkrito odgovoril:

„Zelo dobro vem, koliko ste pretrpeli. Bržkone sem tudi jaz kriv, da je vse življenje v zadnjih letih bilo hujše, kot bi ga morda zaslužili. A prosim vas, da mi verjamete, da sem v vsem ravnal po najboljši veri.“

„Nad tem nisem nikoli zdvomil,“ je odvrnil Télémond, „a dvajset let je precej dolga doba.“ Potem je obmolknil, a ogledoval pokrajino, po kateri sta se vozila. Nenadoma je vprašal:

„Še vedno me sumite, oče?“

„O kašnem sumu pa govorite?“

Télémond se je izprsil: „O krivi veri, o upor, o modernizmu, Bog ve, kaj še vse! Vi pravzaprav nikdar niste nikdar z menoj jasno govorili.“

„Poskušal sem vam že pojasniti, da je bila kriva previdnost, ne pa pravovernost,“ je naklonjeno dejal Semmering. „Res je, da je nekaj vaših prvih spisov in konferenc zaslužilo pozornost Sv. Oficija. A nikdar vas niso cenzurirali in tudi ne obsodili. Menili so in jaz z njimi, da je samo čas

primerno sredstvo v vašem študiju. Vi ste danes resnična avtoriteta na področju vaše specializacije. Želimo torej, da bi ta svoj položaj porabili v večjo čast božjo.“

„Prepričan sem bil, da sem prav ravnal. Če ne bi bil, bi že zdavnaj opustil ves študij. Danes pa, kje sem danes?“

„Nujno delo imamo za vas.“

„Nikdar se nisem hotel pogajati z Bogom in tudi ne z Družbo in tak sem dospel sedaj na konec svoje samotne poti. Tako ne gre več naprej. Zato bom svoje delo predložil v pregled in debato, hočem se podvreči vsej kritiki. Če tako se nam bodo namreč razširila obzorja in povečalo znanje. Nikdar vas nisem ničesar prosil, a to pot pričakujem vašo podporo in pomoč vse Družbe.“

„Računajte z nami,“ je odvrnil Semmering.

Sedeč drug ob drugem v avtomobilu sta se spogledala predstojnik in podrejeni. Télémond se ovlažile oči in v zadregi je jecjal:

„Tega... tega pa res nisem pričakoval. To je zame najlepša beseda dobrodošlice. In kaj želite, da storim?“

„Najprej bo treba prestati izpit. Zelo težak bo in časa bo samo mesec dni za pripravo.“

„Kakšen izpit?“

„31. julija, na praznik našega ustanovitelja sv. Ignacija Loyole, bo sv. oče obiskal Gregorijansko univerzo. Rad bi, da bi vi imeli slavnostni nagovor pred sv. Oče-

tom, člani profesorskega zbora in gojenci.“

„Božje pomoči bom potreben!“ je nehote vzkliknil Jean Téliémond. „Naj mi On pomaga, da mi bo jezik prav tekel!“

Ruth Lewin je sedela pod prostim sončnikom kavarne ob Via Veneto in z užitkom srebala pomarančni sok. Ozirala se je po ljudeh, ki so bežali domov na opoldanski odmor in popoldanski počitek. Poletna gorkota jo je oblivala in zdelo se ji je, da bi se z enim samim zazdehanjem lahko znebila vse teže življenja. Šum ceste ji je prijal, natararji so se vljudno vrteli okrog nje in mimoidoči moški so molče izražali svoje dopadenje nad njeno pojavo. Počutila se je olajšano, čeprav se ni otesla še nobenega problema. A v srečanju s papežem Cirilom je slutila višek krize: odslej naprej bo mirno lahko zavzela mesto, ki ji v vsakdanjem življenju človeškega rodu pripada.

Spomin na srečanje jo je po svoje razburjal. Cirilova pojava je bila tako svojevrstna: zareza na obrazu pa brada ter nasprotje med preprostim talarjem in visokim položajem.

Kljub temu je v njej ostal vtis preprostega človeka, s katerim sta skupaj pila kavo v njenem stanovanju. Odkar je prelomila s Cerkvijo, je sovražila razgovore s cerkvenega področja in tudi sploh

odklanjala vso cerkveno navlako. Kako daleč je bil od vsega tega njen novi znanec! Svojo vero je nosil vžgano v licih in prepričanje je izpovedoval s takšno skromnostjo, kakor jo je moč zaslediti samo pri ljudeh, ki so se do nje dokopali za ceno najdražjega na svetu.

„Vse življenje je skrivnost. In nje rešitev ni v nas samih, ampak izven nas. Mi si ne moremo dovoliti, kar lahko narediš s čebulo, ko plast za plastjo trgaš in čakaš, da boš šele ob srčiki ugotovil, kaj je čebula. Tej skrivnosti čebule ni razlage, kakor je tudi ni za človeka, ker smo obojni posledica večnega ustvarjalnega dejanja. To pa moram učiti: skrivnost namreč! Zato pa ljudje, ki prosijo, naj bi se jim razložilo stvarjenje od začetka do konca, zahtevajo nemogoče. Kako neki more kdorkoli med nami zajeti vso neskončnost?“

V drugih ustih bi te besede zavenele precej kričavo, a v Cirilovih so bile kakor balzam, ki je prihajal iz srca. Ni je grajal, ker je zanustila vero, a ji je o njej govoril, kakor o posebne zvrsti milosti.

Bo še

MOLITVENI NAMEN:

Splošni: da bi prišli do spoznanja resnice vsi tisti, ki preganjajo Kristusa in Cerkev.

Misijonski: za Cerkev na Srednjem Vzhodu.

NOVA KNJIGA — "MARTIN FIERRO"

Za 25. obletnico naših žrtev je v Buenos Airesu izšel slovenski prevod **Martina Fierra** — najbolj tipične in reprezentativne argentinske pesnitve — katero je v letih 1872 in 1879 spesnil **José Hernández**.

Pesnitev je poslovenil s sodelovanjem **ge. Danice Kanalc Petriček** in ji uvod in študijo napisal **dr. Tine Debeljak**.

Vodstvo izdaje je prevzela **ga. Danica Kanalc Petriček**. Reliefne ilustracije in zunanja oprema so delo akad. kiparja **Franceta Ahčina**. Risbe folklornih motivov in notranjo razporeditev je izdelal **arh. Jure Vombergar**. Prevod uvoda v kasteljanščino je oskrbel **g. Boštjan Petriček**. Plastifikacija ovitka je delo „**Papelbril**“ (**Vigor Domicelj**). Fotografije je izdelal **g. Janko Hafner**. Tiskala pa je tiskarna „**Vilko**“ (**Vilko Čeč**). Izid te knjige sta omogočila **ga. Bojana** in **g. Matija Karba**.

Poslanstvo te reprezentativne knjige je povedano v uvodu: „Mojim rojakom, raztresenim po vseh celinah, kakor tudi onim v moji domovini, evropski Sloveniji, naj pokaže to klasično delo argentinske književnosti v pesniški obliki, vsaj podobno izvorniku.“

Z njim naj bi se Slovenci kot celota spomnili devetdesetletnice prvega našega načrtnega prihajanja v to deželo ob „**Srebrni reki**“ — **Río de la Plata** — (1878), ki nam je odslej še večkrat nudila v svoji gostoljubnosti deja, kruha in miru.

Obenem naj prevod razširi slovensko ime med Argentinci iz zavesti, da se ta njihova narodna pesnitev bere tudi v slovenskih besedah in rimah.“

Iz teh razlogov je **dr. Tine Debeljak** v dodatni študiji predstavil Slovincem rast argentinskega naroda iz trenj prvotnih indijancev in španskih vseljencev v svojsko zvrst kreolov, katerih predstavnik je **gavč**, svobodni brodar **pampe**, **jahač** in **pevec-payador**.

Argentincem pa je avtor v uvodu predstavil Slovence ter ob **Martinu Fierro** podčrtal našo devetdesetletno pričujočnost v tej deželi.

Martina Fierra ne smatrajo za reprezentativno delo samo argentinski in drugi literarni zgodovinarji, ampak tudi vsakdanja praksa v življenju Argentinecev. Predsedniki argentinske republike ga poklanjajo v razkošnih opremah, izdajah in vezavah najvišjim predstavnikom drugih narodov.

Martin Pierro je najbolj razširjena, najbolj ljudska, najbolj originalna argentinska pesnitev.

Knjigo, ki bo na prijeten način vezala naše redove v Argentini in tudi po svetu, ki bo trajen spomin slovenskega življenja ob „Srebrni reki“ vsem rojakom toplo priporočamo, vsem zgeraj omenjenim, ki so omogočili, da je knjiga izšla, pa iskreno čestitamo!

Od desne na levo: dr. Tine Debeljak, ga. Danica Petriček, g. Vilko Čeč, akad. kipar France Ahčin in arh. Jure Vombergar. Slovenski prevod „Martina Fierra“ je sad njihovega truda.

slovinci po svetu

Slovenski tabor v Nemčiji

V Nedeljo, 17. maja, je bilo v Stuttgartu IV. Binkoštno srečanje, ki je zbralo naše rojake iz vseh krajev Nemčije. Prišli pa so tudi zastopniki Slovencev iz Francije, Belgije, Holandske, švice in Avstrije. Vseh je bilo okrog 2500. Geslo letošnjega srečanja je bilo: Verno srce, poštene roké.

Verski del je bil v cerkvi sv. Georga. Somaševalo je 6 naših duhovnikov: Lojze Škraba iz Oberhausena, Franček Prijatelj iz Manheima, Cirila Turk iz Esslingena, B. Rozman iz Münchena, Vinko Žakelj iz Liega in Franc Felc iz Stuttgarta, ki je tudi pridigal. Po maši so bile tudi pete litanije Matere božje.

Družabni del srečanja se je razvijal v dvorani III. gospodarskega razstavišča v parku Killesberg. Najprej je zbrane nagovoril dr. Janez Zdešar, nato je zbor „Domači zvon“ zapel nekaj pesmi, sledile so štafetne igre in velik srečolov.

Složno sodelovanje izseljenskih duhovnikov in njihovih sodelavcev je omogočilo uspešno srečanje in pripravilo našim ljudem pomemben in prijeten dan.

Nova maša v New Toronto

V župni cerkvi Brezmadežne v Toronto, Kanada, je v nedeljo, 31. maja, pel novo mašo g. Jože Božnar. Z njim so somaševali gg. Janez Kopač, krajevni župnik, Franc Turk ter novomašnikov sorodnik dr. Matej Setničar S.TD, ki je tudi pridigal.

Novomašnik izhaja iz Božnarjeve družine v Polhovem gradu, kjer je bil rojen 19. marca 1944. Njegov oče Milko se je v maju 1945 umaknil skupaj s tisoči benguncev najprej na Koroško, čez 3 leta je pa odšel v Kanado. L. 1954 se je preselila za njim tudi družina.

Novomašnik je l. 1963 vstopil v torontsko semenišče, po posredovanju msgr. Baznika pa je čez 3 leta prestopil v clevelandsko, kjer je študije zaključil.

Novomašniku želimo vso božjo pomoč pri njegovem dušnopastirskem delovanju na slovenski fari sv. Vida v Clevelandu.

Cleveland

Spominska proslava ob 25-letnici vetrinjske tragedije je bila v cerkveni dvorani sv. Vida v soboto, 6. junija, v nedeljo, 7. junija, pa je bila cerkvena slovesnost pri lurški Materi božji.

Tudi koncert pevskega zbora Kotrotan, ki se je vršil v Slovenskem narodnem domu na St. Clair Avenue v soboto, 16. maja, je bil posvečen 25-letnici.

MED NAMI V ARGENTINI

Srebrni jubilej

7. junija je bila v Slovenski hiši osrednja prireditev v počastitev vseh pred 25 leti padlih protikomunističnih žrtev. Žalno proslavo je priredilo društvo Zedinjena Sloveninja. Častni predsednik junijskih proslav je bil general Bartolomé Ernesto Gallo, slovenski častni gost pa je bil pisatelj g. Karel Mauser.

Pred spomenikom je bilo najprej polaganje venca in nato dve pesmi v izvedbi združenih moških pevskih zborov pod vodstvom g. Jožeta Omahne (Vigred se povrne in Poljana toži).

V dvorani je bila sv. maša, ki jo je daroval msgr. Anton Orchar in v cerkvenem govoru priporočal zahvalo Bogu za vse trpljenje, zahvalo mrtvim za njihove žrtve in naše dolžnosti v bodočem verskem in narodnem življenju. Med sv. mašo so združeni pevski zbori (vodil prav tako g. J. Omahna). Po maši je predsednik Zedinjene Slovenije, g. Božo Stariha pozdravil slavnostne goste, generala Gallo-a, njegovo go-

soprogo in slavnostnega govornika pisatelja g. Karla Mauserja.

V govoru je Karel Mauser kot vodilno misel ponovno poudarjal potrebnost duha za naš obstoj proti vsakršnemu materializmu, ki bi nam bil v nevarnost, da bi sčasoma zvo-deneli versko, narodno in idejno.

Za zaključek proslave je bil na odru prikaz „Kri in kamen“ — pričevanje za junij. Odrska suita za 25 let krvi in kamna v Rogu. Na besede Franceta Papeža iz drame Gozd in Alojzija Rebule iz romana V Sabilinem vetru je libreto napisal in predstavo režiral Nikolaj Jeločnik. Scenični okvir je zamislil in izdelal Frido Beznik. Oba sta tudi igrala kot pričevalca. Odrski del sta pripravila Slovenska kulturna akcija in Slovensko gledališče v Buenos Airesu. Pri predstavi je pomagalo več tehničnih sodelavcev.

Spomin mrtvih pred domačini

14. junija je bila zunanja domobranska proslava namenjena počastitvi naših žrtev pred argentinsko

javnostjo. V buenosaireški stolnici je kardinal A. Caggiano somaševal z msgr. A. Oreharjem in šestimi slovenskimi duhovniki. G. kardinal se je v govoru posebej pomudil ob velikem pomenu 25-letnice za nas same in ves ostali svobodni svet. Med mašo so peli združeni zbori pod vodstvom g. Jožeta Omahna. Po sv. maši je bilo polaganje venca pred spomenik Osvoboditelja Argentine generala San Martina. Pred spomenikom sta govorila general Gallo in g. Miloš Stare. Otroci vseh slovenskih šol so za zaključek položili vsak posebej v dolgem sprevidu rdeč nagelj v spomin vsem tistim, katerim ne moremo položiti cvetja na njihove grobove v domovini. To je bil posebej ganljiv trenutek zbratosti sredi vele mestnega vrveža. Te proslave se je udeležilo skoraj 3.000 Slovencev. Izredno veliko je bilo število narodnih noš. Vsebinsko govorov kardinala Caggiana in g. M. Stareta gl. v „Svob. Sloveniji“ dne 18. junija 1970. O tej proslavi so posebej poročali vsi glavni buenosaireški dnevnik, nemški dnevnik Freie Presse, TV kanali in katoliški tednik Esquiú.

Tiskovna konferenca

26. junija je Društvo „Zedinjena Slovenija“ organiziralo tiskovno konferenco v City Hotelu v sklopu junijskih domobranskih proslav. Pri formalnem delu so govorili pred ZS g. B. Stariha, glavni referat „Naše pričevanje“ je podal g. Pavle Fajdiga in g. prof. Tine Duh ml., ki je predstavil argentinskim ča-

snikarjem prvi slovenski prevod največje argentinske epske pesnitve „Martina Fierra“, ki ga je prevedel dr. Tine Debeljak s sodelovanjem ge. Danice Petriček; luksuzno izdajo sta ilustrirala akad. kipar France Ahčin in arh. Jure Vombergar, knjigo je tiskala Tiskarna Vilko (Vilko Čeč). O tej konferenci so zelo jasno in pohvalno poročali vsi povabljeni buenosaireški dnevnik in tedniki.

Spominska proslava — Mendoza

Rojaki v Mendози so se pridružili našim žalnim proslavam v nedeljo, 14. junija. Kot v Buenos Airesu, tako je bil tudi v Mendози slavnostni gost in govornik g. pisatelj Karel Mauser. Pred prireditvijo je daroval sv. mašo slovenski dušni pastir g. Jože Horn. V pridigi je poudaril: hvaležnost za telesno, versko in narodno življenje preteklih 25 let; tisočerm žrtvam smo dolžni spoštovanje; nadaljevati moramo borbo za katero so oni darovali življenje. Po maši je bila v domovi dvorani proslava. V uvodu je predsednik Društva g. Pavle Bajda pozdravil častnega gosta. Po pevskih in audiovizualnih izvajanjih je imel pisatelj K. Mauser slavnostni govor z vodilno mislijo „Zavoljo duha so naši mrtvi veliki“. Za zaključek so vsi navzoči zapeli slovensko narodno himno „Naprej, zastava Slave!“

Občni zbor Zavetišča

31. maja je bil prvi redni občni zbor Slovenskega zavetišča dr. Gre-

gorija Rožmana. V redni odbor so bili izvoljeni: predsednik Jože Mursar; podpredsednik Matevž Potočnik in Ivan Ahlin; tajnik dr. Srečko Baraga, pomočnik Jože Jenko; blagajnik inž. Tone Matjčić, pomočnik prof. Vinko Logar; odborniki rev. J. Guštin, I. Makovec, I. Jakoš, J. Zakrajšek in L. Tomaževič; namestniki L. Lah, J. Kožar, B. Šušteršič, J. Grabnar in J. Repar. Nadzorni odbor: Miha Benedičič, dr. Jože Dobovšek in Jože Žirovnik.

Sv. maša Zveze mater

Zadnjo nedeljo v maju se je na povabilo Zveze slovenskih mater in

žena zbralo k sv. maši v Slovenski kapeli lepo število žena, mater in tudi očetov. Po sv. maši je bilo med družabnim delom podano poročilo o opravljenem delu v prvem letu delovanja (sestanki, socialna pomoč).

Otroška igra „Kresniček“

Na zadnjo nedeljo v maju se je č. s. Medija Ocvirk poslovala od rojakov v Mendosi s pravljico spevoigro „Kresniček“, ki jo je pripravila z najmlajšimi otroci slovenske osnovne šole sv. Cirila in Metoda in nekaterimi naraščajnicami. Na klavirju je spevoigro spremljal Marko Bajuk ml.

Skupina Slovencev pred spomenikom Osvoboditelja Argentine generala San Martina.

novice iz SLOVENIJE

Letošnji novomašniki

V mašnike so bili na praznik sv. Petra in Pavla posvečeni naslednji diakoni:

I. iz ljubljanske škofije:

1. Florijan Božnar, rojen 1942 na Črnem vrhu nad Polhovim Gradcem.

2. Jože Bratkovič, rojen 1946 v št. Jerneju.

3. Marko Burger, rojen 1944 v šmihelu pri Novem mestu.

4. Jože Dolšina, rojen 1946 v Zagorju ob Savi.

5. Jože Drolc, rojen 1945 v Mengšu, doma v Šmartnem v Tuhinju.

6. Edvard Eberl, rojen 1942 v Ljubnem.

7. Martin Erklavec, rojen 1941 v Rudniku.

8. Matija Ham, rojen 1944 v Ljubljani — Sv. Peter.

9. Peter Hočevar, rojen 1945 v Žužemberku.

10. Martin Kočevar, rojen 1945 na Suhorju.

11. Jože Komljanec, rojen 1943 v Šmarjeti.

12. Vincencij Malovrh, rojen 1945 v Šmartinu pri Kranju, doma v župniji Predoslje.

13. Tomaž Nagode, rojen 1945 v Ljubljani — Trnovo.

14. Jože Pacek, rojen 1945 v Nemčiji, doma pri Sv. Križu ob Krki.

15. Nikolaj Pavlič, rojen 1945 na Vranji peči.

16. Jože Prijatelj, rojen 1938 v št. Vidu pri Stični.

17. Janez Slabe, rojen 1944 v Rovtah.

18. Franc Škulj, rojen 1945 pri Sv. Križu ob Krki.

19. Ciril Tome, rojen 1944 v Ljubljani — Trnovo.

20. Jože Tomšič, rojen 1944 na Brezovici pri Ljubljani.

21. Alojzij Uran, rojen 1945 v Šmartnem pod Šmarno goro.

22. Stanislav Zidar, rojen 1942 Ribnici.

II. iz cistercijskega reda v Stični:

23. Janez Novak, rojen 1944 v Višnji gori.

III. iz frančiškanskega reda:

24. Anton Jerman, rojen 1944 v Ljubljani — Vič.

IV. iz družbe Jezusove:

25. Jože Roblek, rojen 1938 v
Pieddvoru.

V. iz salezijanske družbe:

26. Alojzij Krotec, rojen 1942 na
Preloki.

27. Metod Lampe, rojen 1942 v
Cerknici.

28. Alojzij Snój, rojen 1942 v
Ljubljani — Rakovnik.

VI. iz misijenske družbe sv. Vin- cencija Pavelskega:

29. Anton Lavrič, rojen 1932 v
Loškem potoku.

Pastoralni tečaj

Pastoralni tečaj za ljubljansko
nadškofijo bo letos v Ljubljani in si-
cer 1. in 2. septembra; za maribor-
sko škofijo dne 23. in 24. junija v
Mariboru in 30. junija in 1. julija
v Celju; za primorsko pa 25. in 26.
avgusta.

Predavali bodo: škof dr. Vekoslav
Grmič; Današnje oblike vernosti na
Slovenkem; kanonik Rafko Lešnik:
Vpliv sedanjih struktur na vernost
pri nas; prof. dr. Rafko Valenčič pa:
Pot do evangeljske oblike vernosti
in novih struktur Cerkve v Sloveniji.

Novo redovne province

1. Salezijanska: Vrhovni pred-
stojnik salezijanske družbe Don
Alojzij Ricceri je 6. aprila t. l. usta-
novil na ozemlju Jugoslavije novo

provinco tako, da je iz dosedanje, ki
je obsegala vso Jugoslavijo, izločil
hrvaško jezikovno pedročje in ga
povzdignil v samostojno telo z ime-
nom Salezijanska provinca sv. Ja-
neza Boska s sedežem v Zagrebu in
zanjo imenoval kot provinciala dr.
Nikolo Pavičiča. — Ostali del se še
nadalje imenuje Salezijanski inšpek-
torat sv. Cirila in Metoda s sedežem
v Ljubljani in obsega slovensko jezi-
kovno pedročje in diasporo na jugu.

2. Sestre sv. Križa. Nov komisa-
riat sester sv. Križa je bil ustanov-
ljen z odlokom svetega sedeža za
Slovenijo, ki spada pod materno hi-
šo v Ingenbohlu v švici.

Duhovne vaje za srednješolce

Tudi za srednješolce so bile du-
hovne vaje in sicer: v Bohinju za
srednješolce iz Ljubljane in sicer de-
kleta od 27. do 30. junija; za fante
od 1. do 4. julija; v št. Lambertu nad
Zagorjem pa so bile duhovne vaje za
srednješolce iz drugih krajev (izven
Ljubljane) in sicer: za fante od 22.
do 25. junija; za dekleta pa od 2.
do 5. julija.

Izredni birmovalec

Zaradi boležni gospoda nadškofa
je na njegovo prošnjo sv. kongrega-
cija za zakramente dovolila prelatu
dr. Viljemu Fajdiga birmovati v letu
1970.

SUETOVNE NOVICE

Poljski bogoslovci

Število bogoslovcev se je na Poljskem spet povečalo. Lani je vstopilo v semenišča 706 abiturientov, letos pa 743. Letos je skupno na Poljskem 3327 bogoslovcev. K temu je treba prišteti še 998 bogoslovcev raznih moških redov, med katerimi imajo salezijanci največji naraščaj (102 bogoslovca). Trenutno je pri vojakih 385 bogoslovcev.

Maša v Mauthausnu

Ob 25-letnici osvoboditve jetnikov v avstrijskem taborišču, v času Hitlerja, Mauthasnu je dunajski kardinal König opravil spominsko sv. mašo z nagovorom v nemščini, angleščini, francosščini in poljščini. Udeležencem je govoril o ljubezni med ljudmi, ki je zapoved bratstva in spoštovanja človekove svobode.

Čestitke katoliškemu listu

Kardinal Karol Wojtila (Krakov, Poljska) je v posebnem pismu čestital katoliškemu listu „Tygodnik Powszechny“ ob njegovi 25-letnici izhajanja. Urejujejo ga katoliški laiki neodvisno od cerkvenega vodstva.

stital katoliškemu listu „Tygodnik Powszechny“ ob njegovi 25-letnici izhajanja. Urejujejo ga katoliški laiki neodvisno od cerkvenega vodstva.

Vera pri Slovakah

Inštitut za sociologijo pri Slovenski akademiji znanosti je s pomočjo posebne raziskave dognal, da je 71 odstotkov od 4 in pol milijona Slovakov vernih, 14 odstotkov je ateistov, 15 pa versko brezbriznih. Tozadevne podatke je inštitut objavil v reviji „Sociologija“.

Pornografska kupčija

Nemška katoliška ženska zveza, ki ima četr milijona članic, je zahtevala od zahodnonemškega pravosodnega ministra Jahna, da pri prihodnji reformi nemškega civilnega zakonika uvedejo strožje predpise in kazni za tiste, ki širijo pornografske revije in knjige. Mladino je treba zavarovati pred slabimi vplivi in izkoriščanjem njihove nevednosti za trgovski dobiček.

Kardinal Slipij — patriarh

Ukrajinski katoliški nadškof iz Philadelphije (ZDA), Ambrozij Senyšan, je v pismu sporočil sv. očetu, da se tudi on pridružuje vsem ostalim ukrajinskim škofom, ki želijo, da papež razglasi kardinala Slipija za katoliškega ukrajinskega patriarha.

Pohvalna velikodušnost

Avstrijska delovna skupnost za misijonski promet, znana pod kratkimi MIVA, je lansko leto poslala na misijonska področja 145 prometnih sredstev, med katerimi je bilo 78 avtomobilov. V dvajsetih letih, odkar družba obstoji, je oskrbela misijone že s 1158 prevoznimi sredstvi. Denar dobijo iz „akcije sv. Treh kraljev“, iz Krištofove akcije, iz majniške nabirke in iz drugih virov. „Za vsak kilometer brez nesreče (daruj) en peso (stari) za misijonski avto!“ je eno izmed gesel nabirke.

Solidarnost z Rimom

Holandski kardinal Alfrink je prvič po 19. januarju, ko so holandski škofje predlagali nova pravila glede duhovniškega celibata, suspendiral nekega duhovnika, ki je napovedal, da se bo poročil. Kardinal ga je razrešil vseh duhovniških funkcij, potem ko je zaslišal svojo škofijsko komisijo.

Spominska maša v Šleziji

Pred stolnico v Wroclawu (Šlezija) je bilo 3. maja ob prisotnosti velike množice somaševanje poljskih

škofov. S to slovesno božjo službo so praznovali 25-letnico poljske cerkvene uprave na ozemlju od Odri in Nisi. Podoba Čenstohovske Marije in velika rimska številka 25 za oltarjem sta ponazarjali pomen slovesnosti.

Sodba o Holandski

Holandski teolog Boelens, ki dobro pozna in skuša iskreno spremljati sedanje verske razmere na Holandskem, je dejal, da je tam 10 odstotkov zelo konzervativnih katolčanov, drugih 10 odstotkov je zelo radikalnih, ostalih 80 odstotkov pa je v glavnem resno, pametno in za cerkveno življenje zelo prizadevno ljudstvo.

Pasijonske igre v Oberammergau

Münchenski kardinal Döphner je sprejel vabilo, da se udeleži otvoritve letošnjih znamenitih pasijonskih iger v Oberammergau (Bavarska), ki so bile otvorjene 16. maja. Pripomnil pa je, da to ne pomeni, da je zadovoljen z vsebino iger. Naprosil je nekega benediktinca, naj besedilo vskladi z duhom zadnjega koncila. Zaradi starosti teh verskih iger, ki jih igrajo vsako deseto leto, je besedilo prav zaradi prejšnjega pojmovanja na nekaterih mestih žaljivo za Jude kot narod.

900-letnica samostana

Belgijska opatija Notre-Dame d'Orval bo letos praznovala 900-letnico obstoja. Glavna slovesnost bo na praznik sv. Bernarda. V opatiji živijo redovniki trapisti.

1

Človek ne živi samo od kruha. In vendar toliki kljub temu poskušajo.

2

Pride jutro, dnevno delo, misli na drugi dan, misli, kaj bodo prinesli tedni pred nami — in duh ostaja nekje zadaj.

3

Človek v svojem pehanju pričinja ostajati na površini in čez leta obledi svet duha...

4

Morda kdaj v večeru, ko je dan mimo, kapne misel, da se bo tako v mraku končalo življenje in se nagnilo v večnost. To je dih duha.

5

In vendar bi prav ta dih moral veti vsak dan, ves dan. V našem dnevnem delu, v naših skrbih, v naših težavah. Delo samo je trdota, je gibanje rok in utruja samo gibanje, če ni poleg duha.

6

Duh je, ki postavlja vsako delo, še tako majhno, na visokih podstavkih.

7

Če nastaja v slovenski emigraciji marsikje mrtvilo, je krivda vedno na naračnih temeljih. Toliko jih imamo: osebne koristi, želje po ugodnosti, želje, zriniti se v ospredje.

8

Če je temelj duh, se vsako delo, naj bo veliko ali majhno, zlije v skupno dobrotno občestvo in kaplja na vsakega posameznika.

9

Duh je najblažja vez. Ta vez kroti sumničenja, odpira vrata v erca drugih, dela vzporedno pot s potjo soseda in prinaša pozabljenje marsičesa, ki je za hipe vzbudilo hudo kri.

10

Duh je mir in v miru je edinost.

Karel Mauzer

DUH
JE
ŽIVLJENJE

„Duhovno življenje“

je slovenski verski mesečnik, ki ga izdaja konzorcij (msgr. Anton Orehar); urejuje uredniški odbor.

Editor responsable: msgr. Antonio Orehar, Ramón Falcón 4158, Buenos Aires.

Registro de la Propiedad Intelectual No. 843.966.

Tiska Vilko s. r. l., Estados Unidos 425, Bs. Aires, Argentina

Poverjeniki:

ARGENTINA: Dušnopastirska pisarna, Ramón Falcón 4158, Buenos Aires.

ZDA: Rev. Julij Slapšak, 6019 Glass Ave., Cleveland, Ohio 44103, USA.

Slovenska pisarna, Baragov dom, 6304 St. Clair Ave., Cleveland 3, Ohio 44103, USA.

KANADA: Ivan Marn, 131, Treeview Drive, Toronto 14, Ontario, Canada.

TRST: Marijina družba, Via Risorta 3, Trieste, Italia.

ITALIJA: Zora Piščanec, Riva Piazzutta 18, Gorizia, Italia.

AVSTRIJA: Naročnino pošiljajte Mohorjevi družbi v Celovec.

Naročnina:

Celotna naročnina v Argentini in obmejnih državah znaša pesov ley 18.188 27.—; v ZDA in Kanadi 7 dolarjev; v Avstriji 125 šilingov; v Italiji 2.800 lir; drugje protivrednost dolarja.

Denarna nakazila na naslov:

Antonio Orehar, Ramón Falcón 4158, Bs. Aires, Argentina

NASLOVNA STRAN „Duhovnega življenja“ in „Božjih stezic“: Hotimir Gorazd

DUHOVNO ŽIVLJENJE